

Pardál

aneb jak na cíl

Poznání moudrých, které může proměnit život

P. Marek Dunda

ediční řada
A.M.I.M.S. M.

Pardál

aneb jak na cíl

POZNÁNÍ MOUDRÝCH,
KTERÉ MŮŽE PROMĚNIT ŽIVOT

P. Marek Dunda

A.M.I.M.S.

S církevním schválením Biskupství brněnského č. j. Ep-823/25 ze dne 8. 9. 2025

Název:	Pardál aneb jak na cíl
Podtitul:	Poznání moudrých, které může proměnit život
Autor:	P. Marek Dunda
Ilustrace:	Johanka Ilčíková
Foto na obálce:	Wikimedia Commons (Manandhar.amogha) Fotografie i celá obálka je šířena pod licencí CC BY-SA 4.0; znění licence viz https://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/
Ediční řada:	A.M.I.M.S. M.
Vydal:	A.M.I.M.S. z.s., Vranov nad Dyjí – Přímětice – Bítov
Ve spolupráci s:	Matice Cyrilometodějská, s. r. o., Olomouc
Rok vydání:	2026
Vydání:	1.
Korektury:	Markéta Protivánková
Sazba bloku:	Ing. Luboš Mencák
Obálka:	Ondřej Prokop Vaněček
Tisk:	Michal Jiříček, M+M, Borotice
Náklad:	50 000 výtisků

 Šířeno pod licencí Creative Commons CC BY 3.0 – celou publikaci nebo její části je tedy možné dále šířit, pokud uvedete autora a zdroj (úplný text licence najdete na <https://creativecommons.org/licenses/by/3.0/>).

Kompletní texty většiny publikací, které vydává A.M.I.M.S. (včetně misijních knih ediční řady A.M.I.M.S. M., tedy i této knihy), najdete na internetových stránkách FATYMu www.fatym.com a na www.amims.net. Zde je také možné knihy objednat i v papírové podobě (jen za příspěvek na tisk a poštovné).

Obsah

Pardál aneb jak na cíl	7
1. Vyjdi na cestu ke svatosti	9
2. Jak je to s povoláním ke svatosti?	10
3. Pevné rozhodnutí a nastavení: chci usilovat o svatost	12
4. Každý den nové odhodlání.....	13
5. Tři pevné body: rozhodnutí, láska a vytrvalost.....	15
6. Vytrvalost aneb O co (koho) ti jde?	16
7. Skutky lásky rostou z modlitby.....	17
8. Základní pilíře dne	19
9. Správné chápání povinnosti	21
10. Mechanismus časté modlitby	22
11. Vše začíná v myšlenkách	23
12. Je rozjímání těžké?.....	25
13. Bůh ve svém díle.....	28
14. Jsme chrámem Ducha Svatého	29
15. Jak Bůh jedná s námi – a jak my máme odpovídat.....	30
16. Pravda osvobozuje	31
17. Smutek a radost.....	33
18. Náš nepřítel – hřích nespokojenosti.....	34
19. Pýcha.....	36
20. Obavy před lidmi	38
21. Život ze svátostí	40
22. Panna Maria, svatý Josef a svatí	41
23. Nutnost dobré duchovní četby	43
24. Já a bližní	45
25. Svatá církev hříšníků.....	46
26. Duch kajícínosti a radostné oběti	47
27. Něco konkrétního dělej	49
28. Ty a spolupracovníci na Boží cestě.....	52
Závěrem	54
 Tuto knihu pro vás připravil A.M.I.M.S.	 57

Knížečka, kterou máte v rukou, se může stát dlouhodobou průvodkyní na cestě duchovního života. Každá kapitolka je tu ne jako informace, ale jako konkrétní impulz pro uvedení do života – pro osobní formaci. Pokud by zůstalo jen u přečtení a čtenář by se nesnažil podle poznané pravdy život zformovat, nastala by deformace – nesoulad mezi poznaným a prožívaným, a to není o co stát. Následující stránky si nenárokují, že ukazují jedinou správnou a vyčerpávající cestu, jak směřovat k dokonalosti. Jsou zde však posbírané cenné rady moudrých, které těm, kdo je vezmou vážně, mohou proměnit život už teď a připravit poklad v nebi.

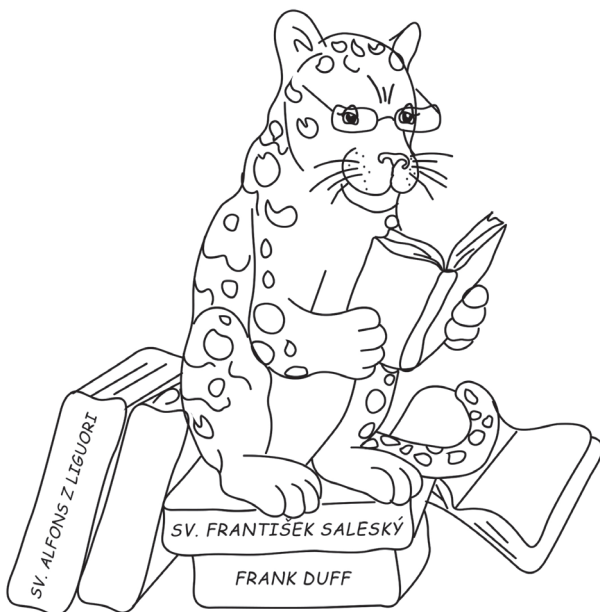
Pardál aneb jak na cíl

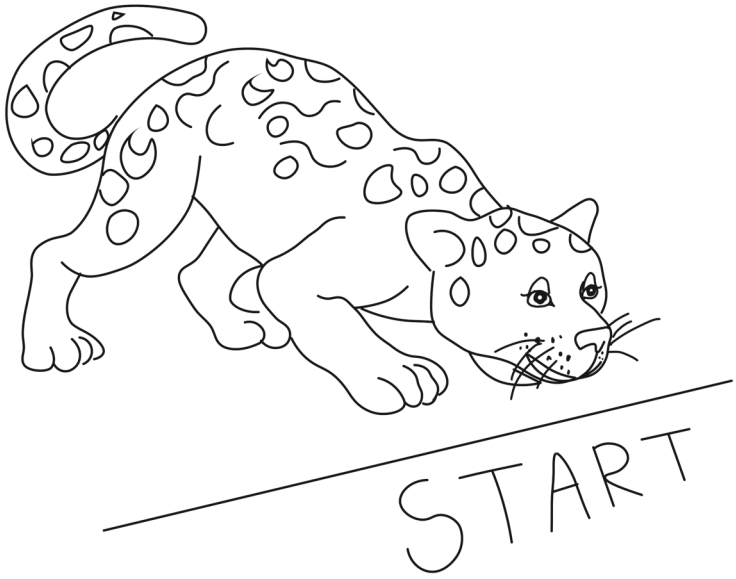
Každý člověk, pokud se zrovna nedožije druhého příchodu Pána, má jednu velkou jistotu: že se dožije až do své smrti. Ten zbytek pozemského života, který je ještě před námi, rozhodne o celé naší věčnosti. Svůj život bychom naprosto prohráli, kdybychom se nedostali do nebe. Nesmíme to podcenit!

Celý náš život je totiž cesta ke svatosti. Ježíš říká: „Bud’te dokonalí, jako je i váš nebeský Otec dokonalý“ (Mt 5,48). Zde je tedy program pro zbytek života – nic není důležitějšího. Jde o to neminout cíl!

Nezastírám, že tyto stránky se spoustou konkrétních užitečných rad a doporučení jsem nevymyslel já sám. Jsou poskládány z myšlenek Franka Duffa, Alfonse z Liguori, Františka Saleského, Aloise Karpíška a mnoha dalších. Snad se budou hodit i vám.

Viděli jste někdy záběry lovícího pardála? Pohled na tuto „velkou kočku“ nás může učit, jak moc vážně se má brát cíl. Pro ni je cílem to, co chce ulovit. Když se pro konkrétní cíl rozhodne, zcela se na něj koncentruje, vše ostatní tomu podřídí a pak už jde naplno a najisto na cíl.

1. Vyjdi na cestu ke svatosti

V současné době je před každým člověkem spousta možností, jak prožít život. Těch nabídek je tolik, ale život máme jen jeden a byla by škoda vyplývat jej pro něco nepodstatného. Pohled na cíl nám napomůže rozlišit, co udělat pro to, abychom jej neminuli.

Nejlépe prožitý život je ten, který skončí v nebi. A do nebe se dostanou svatí. Je tedy třeba stát se svatým. Ale jak na to? Za který konec to vzít?

- Zde jsou čtyři body, které je třeba už od začátku vzít úplně za své:
1. Je třeba být přesvědčen, že usilovat o svatost je jediná správná volba.
 2. Je třeba být napevno přesvědčen, že je to možné.
 3. Je třeba vědět, jaké konkrétní kroky k tomu dělat, a rozhodnout se pro ně.
 4. Je třeba vytrvale spolupracovat s Boží pomocí.

Bůh vložil do srdce každého člověka touhu po svatosti, ale jen málokterí o ni usilují. Zároveň dal Bůh každému možnost jít po cestě růstu ke svatosti. Takže:

- Začít můžeš i ty, a to hned a bez velkých příprav.
- Těžkých je jen prvních pár krůčků.
- Bůh rád pomůže tomu, kdo o jeho pomoc stojí.

Kdo je tedy svatý?

Svatý je ten, kdo své obvyklé povinnosti plní mimořádně dobře, a to z lásky k Bohu.

Takový člověk pravděpodobně nebude dělat zázraky nebo vynikat velkými skutky kajícími, asi nebude ani moc známý, ale jeho život bude za všech okolností životem Božího přítele.

Moderní svatý je člověk normální v každém směru: normálně jí a spí a užívá všeho dobrého ze života, ale všeho užívá natolik, aby to prospívalo k dobrému.

Snad by nás mohla inspirovat následující slova vycházející z myšlenek kardinála Newmana, abychom se na tuto cestu vydali:

„Pokud se mě zeptáš, co máš dělat, abys byl dokonalý, odpovím ti:

1. Vstaň hned, když je čas k vstávání.
2. Svě první myšlenky věnuj Bohu.
3. Vykonej dobrou návštěvu u Pána v Nejsvětější svátosti, a pokud možno, denně jej přijímej.
4. Modli se zbožně Anděl Páně.
5. Jez a pij ke cti Boží.
6. Modli se zbožně růženec.
7. Buď usebraný a vyhýbej se špatným myšlenkám.
8. Vykonávej dobře rozjímání.
9. Denně zpytuj své svědomí.
10. Jdi včas spát.“

(svatý John Henry kardinál Newman)

2. Jak je to s povoláním ke svatosti?

Každý z nás je povolán ke svatosti.

Nežádá se po nás nic nemožného – nic, co by bylo nad naše síly, nebo něco proti naší přirozenosti.

Kdo se rozhodne přijmout pozvání ke svatosti, dostane k tomu od Pána Boha dostatečné množství milostí, aby mohl dojít k tomuto cíli a svatým se stát.

Mezi svatými jsou králové i žebráci, zástupci téměř všech povolání, matky a otcové rodin, lidé všech ras a barev pleti. Světci jsou nám Bohem dáni za vzor, abychom tušili, že z každé startovní pozice je možno ke svatosti dorůst.

A tak platí, že pozvání ke svatosti je Pánem nabízeno velmi široce pro muže a ženy ve všech dobách a životních situacích.

Pozoruj, jak mnoho času a úsilí věnují lidé přemýšlení, jak získat slávu nebo majetek.

Jak jsou ochotni podstoupit cokoli, jen aby dosáhli pozemského úspěchu.

A i když je dlouhodobě tento úspěch nenaplní a spíš jsou časem po jeho dosažení sami zklamáni, svým dětem opět předávají stejné hodnoty, za kterými se sami zbytečně hnali.

A tak i generace jejich dětí prožívá totéž: tížádstivé mládí a zatrpklé stáří.

Stojí ta námaha opravdu za to? Ne! Je to marnost!

Navíc mnozí mají problémy se zdravím, s inteligencí nebo s vědomostmi – nevstupují tedy ve své snaze získat slávu a majetek do rovnocenného boje za stejných počátečních podmínek jako ti ostatní. Už zkraje jsou tím jejich šance na úspěch značně omezeny. A tak je pro některé tato snaha už od začátku jen ztrátou času.

Podívejme se, jak jinak jedná Bůh s tím, kdo usiluje o svatost!

Zde se jde do jistoty. Každá námaha je odměněna.

Vše je nám k užitku, protože platí, že ze zdraví i z nemoci, z bohatství i z chudoby, z toho, co se zdá být dobré nebo zlé, z toho všeho může člověk dobré vůle získat duchovní užitek – růst ke svatosti. Nic se neztrácí, vše je užítkováno. Všim a za všech okolností je možno se posvěcovat.

Říci „já nestojím o to, být svatým“, jak to někteří dnes tvrdí, to je ve skutečnosti nejen (mírně řečeno) nemoudré a pošetilé, ale také nespravedlivé a domýšlivé chování vůči Bohu, který nás stvořil a je k nám tak dobrý. On si totiž přeje, abychom i maličkosti přetransformovali ve skutky velké hodnoty, a to skrze úmysl působit mu radost. Ano, jde o to, abychom na velkorysost Boží odpověděli velkorysostí svou.

3. Pevné rozhodnutí a trvalé nastavení: chci usilovat o svatost

I když by člověk rád vyrazil na cestu úsilí o svatost, přece jen ho snadno kdeco znejistí. Uveďme pár možných námitek, které by mohly člověka „vykolejit“:

- Mám obavu, že bych pořád musel dělat něco proti své přirozenosti.
- Nemám tak silnou vůli, abych vytrval.
- To je nad mé síly.
- Budu druhým za blázna.

Ale Pán Ježíš řekl: „Mé jho netlačí a mé břemeno netíží!“ (Mt 11,30).
Proč se tedy bojím?

Nechávám se totiž zaplavovat spoustou myšlenek, stávám se jejich otrokem, a ne pánem. A jaký je výsledek? On, Bůh a Pán věčnosti, zůstává jen jedním ze stovek zájmů mého života. A pak se nemohu divit, že horlivost, odvaha a nadšení, díky kterým by bylo možno vykonat veliké věci, jsou využity a vlastně promrhány jen k pozemskému zisku a k požitkům, které přinášejí pouze krátkodobé uspokojení. Jinými slovy: pozvání ke svatosti neberu až tak vážně.

Přitom je třeba jen málo: přijmout za své, že svatost je i v mém životě možná a že je to ta nejdůležitější – ta nejvyšší a nejlukrativnější nabídka, kterou mohu dostat. Pokud si toto dostatečně uvědomím, bude pro mě naprosto samozřejmé o ni usilovat. V tom spočívá celé tajemství naší snahy a následně i úspěchu. Máme-li před sebou přitažlivý a rozumný cíl, pro který jsme se rozhodli, stane se pro nás magnetem. Pak budeme přes všechny těžkosti, a dokonce i sami proti své pohodlnosti a sklonu k hříšnosti usilovat o jeho dosažení. Člověk je už takto stvořen. A Bůh snil o tom, že budeme chtít přijmout tuto jeho jedinečnou nabídku cesty ke svatosti. On je připraven nám na ní účinně pomáhat, budeme-li jen o to stát.

Podívejme se na vše z jiné perspektivy. Je zde pravda o smrti a věčnosti.

Přemýšlej o nesmrtelnosti své duše a uvažuj, jaké je to bláznovství dávat přednost pomíjejícímu před věčností. Jak kratičký je náš pobyt na zemi! Jak blízký je okamžik smrti, ve kterém se rozhodne o všem!

Jak drahocenná je každá minuta našeho času! I když je krátká, pro náš věčný život po smrti může být rozhodující. Je nemožné vážně nad tím vším přemýšlet a zároveň zůstat lhostejným.

Když přijmeme tyto myšlenky za své, objevíme tak novou hnací sílu pro svůj život. Současně v nás dojde ke zvláštní proměně. Pomyslná střílka kompasu se nově a správně nastaví – pozemskost nám nebude překážet, protože budeme připraveni ji naplno využít, a rozum nám v tom pomůže poznávat, co dělat, abychom se přibližovali k Bohu.

Přidej k tomu ještě rozhodnutí jít do všeho s účinnou láskou a jsi připraven pro boj o svatost.

Moc ale neváhej. Utíká totiž drahocenný čas, který se nevrátí, a už jsi opět blíž k věčnosti.

Věčnost se blíží – to je silná myšlenka!

A tak s prosbou o Boží pomoc začněme, dokud ještě máme k dispozici pozemský čas a cítíme touhu milovat Boha.

Dobré je vše pravidelně konzultovat s duchovním rádcem – člověkem, kterému důvěřuješ, který je ve víře už o kus dál než ty a o kterém jsi přesvědčen, že ti chce napomoci na cestě v duchovním růstu. Ideální je, když tímto průvodcem může být kněz, který je zároveň i tvým zpovědníkem. Měj k němu důvěru a také se za něj modli.

4. Každý den nové odhodlání

Hned na začátku s rozhodnutím „budu se snažit o růst ke svatosti“ se vnitřně pevně nastav – žádné výjimky a žádné výmluvy! A často obnovuj své rozhodnutí jako svůj nejdůležitější životní úkol.

Obávejme se odložených začátků! Například přijde malé nachlazení a už jsme v nebezpečí najít si omluvu či spíš výmluvu a udělit si výjimku: pro tentokrát ještě ne, až příště, až budou lepší podmínky.

Pro tuto malou těžkost bychom byli schopni zapomenout na své velké poslání.

Proto si přivlastni slova následující modlitby a často ji opakuj v první chvíli dne, kdy si vzpomeneš na úkol růst ke svatosti:

Bože, dej, abych mohl(a) dnes správně začít a vytrvat. Od nyníška Ti chci zcela jedinečně patřit. Dej mi čas a já Ti slibuji, že Ti budu od této chvíle s obnoveným úsilím sloužit. Dej mi milost vynahradiť vše, co jsem doposud promeškal(a). Neprosím Tě o velké mimořádnosti. Dej mi jen sílu, abych Tě v běžném životě následoval(a) neúnavně a bez výmluv a nacházel(a) svou radost v tom, že Tě mohu milovat a usilovat o to, abys byl druhými milován. Amen.

Počítejme s tím, že náš přirozený sklon se brání, hledá úlevu a po-těšení ve změně. Pozor, nedejme se zmást a „nezměkneme“.

Nechce se nám znovu a znovu vyplňovat život zdánlivě malými bezvýznamnými úkoly. Zdá se nám obtížné zůstat věrný v malých věcech, hrdinně a s láskou plnit povinnosti všedního dne. A přece je to ten správný život právě pro mne – podle Boží vůle! Takto a zde se mohu posvěcovat. Musí v tom být skryto velké poslání – zde je zakopán velký poklad. A proto mohu být spokojen a takříkajíc zamilován do reality.

Občas to vyjádří slovy této modlitby:

Můj Ježíši, daruj mi věrnost, abych vytrval(a), a dej, abych byl(a) jednou připraven(a), až mě povoláš, a směl(a) naposledy vydechnout ve Tvé náruči. Prosim o statečný život prožitý pro Tebe, věrný až do konce. Je to moje malé přání, můj Ježíši, ale v něm je obsaženo vše.

5. Tři pevné body: rozhodnutí, láska a vytrvalost

Když máš pevné rozhodnutí usilovat o dokonalost, pak právě toto je základ budoucího pokroku. Tím pevným rozhodnutím nemyslíme jen povrchní přání dosáhnout cíle, ale především jednoznačnou nezlomnou ochotu už předem snášet všechny budoucí těžkosti naší cesty. Vždyť ne náhodou symbolem naší víry je kříž! Náš Pán řekl, že jej musíme denně na sebe brát, abychom byli dokonalí. Co by nás mohlo omluvit nebo na co bychom se mohli vymluvit, kdybychom ztratili duševní klid ve chvíli prvních zkoušek?

Kdo ve chvílích zkoušek ztrácí odvahu, dává tím najevo, že začal jen povrchně, bez dostatečně pevného rozhodnutí. A ten, kdo to při těžkostech zcela vzdá, ten nikdy skutečně nezačal. O těch sám Pán řekl: „Nemají kořeny“ (Mk 4,6).

Je také velmi důležité stanovit si a pak i dodržet předsevzetí pravidelně se modlit za dvě věci: (1.) za větší lásku k Pánu Bohu a (2.) za vytrvalost. Obojí je třeba si denně vyprošovat. Proč?

- Jedná se o dvě nejdůležitější skutečnosti, potřebné pro růst ke svatosti.
- O co prosíme, to dostaneme – Pán chce prosícímu dát (srov. Mt 7,7) – jen je třeba si to vyprosit.
- Láska k Bohu je nejpotřebnější.
- Kdo má lásku, ten lehce snáší oběti.
- Kdo má lásku k Bohu, ten má rád i ty, které miluje Bůh – všechny lidi, i ty, co ubližují.
- Kdo má lásku, ten se nevzdává – „pro milého nic těžkého“.
- Vytrvalost je bezpodmínečně nutná, jedině s ní má smysl dobře započatá snaha.

6. Vytrvalost aneb O co (koho) ti jde?

Je třeba počítat s tím, že Bůh zprvu k naší snaze o dokonalost dává mimořádné milosti, tzv. útěchy. Cítíme, že se nám daří, že nás to baví apod. To jsou počáteční útěchy. Bůh nám tuto rozjezdovou pomoc velkoryse dává, aby nás povzbudil. Nebylo by však pro nás dobré, abychom byli stále takto podpírání. Počáteční útěcha po určitém čase ubývá a přichází doba krize, kdy je naše rozhodnutí podrobena zkoušce. A právě ve chvíli zkoušky hrozí, že bychom snahu o dokonalost mohli vzdát.

Vzdáváme-li se v takové chvíli, přiznáváme tím, že nám ve skutečnosti nešlo o to zalíbit se Bohu, i když jsme to možná ústy říkali, ale o vlastní uspokojení. Když jsme pak ztratili vlastní potěšení, o které nám ve skutečnosti šlo, už se dál nenamáháme. V tu chvíli si ale musíme připomenout známou pravdu, že Bůh má stejnou, ba dokonce větší radost z činnosti, která od nás vyžaduje námahu a oběť, než z té, která se nám daří jaksi samovolně. Vždyť oběť bolavého srdce a unavené mysli je před Bohem ta nejcennější!

Vytrvalost je tedy zkušební kámen našeho pevného rozhodnutí – právě tuto milost nutně potřebujeme.

Ptáme se, proč lidem chybí vytrvalost. Odpověď nám dává Pere de Ravignan: „Zjišťuji, že všechna zklamání, duchovní nedostatky, všechny slabosti a chyby, dokonce i nejvážnější odchylky od pravé cesty mají jedinou příčinu – chybí vytrvalost v modlitbě.“

Ano. Milost vytrvalosti je třeba si stále vyprošovat v modlitbě.

Velmi prospívá, když se v modlitbě obracíme k Duchu Svatému. On je dárce všeho, co potřebujeme. On ví, On může, On chce pomáhat těm, kteří se na něj obracejí. Během dne může z našeho nitra vzlétnout spousta střelných modliteb s prosbou k Duchu Svatému, zvláště ve chvílích drobných i větších rozhodnutí, při setkání s druhými, kdy potřebujeme volit správná slova, aby nám Duch Svatý dal potřebné světlo a moudrost, abychom vše nepokazili. Duch Svatý je ten, u koho si můžeme vyprošovat vytrvalost v započatém dobrém díle, pevnost ve zkouškách a jednoznačnost ve chvílích pokušení. Naučme se být v jakémsi trvalém dialogu s Duchem Svatým během celého dne. Všechno mu svěřujeme, do všeho ho zvěme, stále mu děkujeme.

7. Skutky lásky rostou z modlitby

Život světců, kteří se věnovali aktivní činnosti, byl prosycen modlitbou. Ta byla jejich skutečným zaměstnáním. Dobré skutky, které konali, měly takovou hodnotu jen proto, že vycházely z modlitby. Svátí měli k modlitbě stejný vztah jako strom ke svým kořenům. Dobré skutky jsou viditelným plodem modlitby. Bez modlitby nemá vykonané dílo v sobě život.

Jsme vyzýváni, abychom svou víru dokazovali skutky lásky. Platí totiž, že i nejdrobnější skutek vykonaný z lásky nám může být k posvěcení. Sám Pán nás ujistil: „Cokoli jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili“ (Mt 25,40). Tato slova nás mocně povzbuzují ke službě bližnímu.

Denně se takto nabízí mnoho možností dělat krůčky směrem ke svatosti skrze skutky lásky. Dost vážně se však nebere v úvahu rovnováha, která musí být mezi pravidelnou modlitbou a dobrými skutky. Modlitba je totiž pro vytrvalost v dobrých skutečích klíčová.

Někdo se může domnívat, že sám dobrý skutek postačí, že nemusí být podepřen modlitbou. Dobré skutky mohou být navíc pro svou pestrost dokonce snadnější než modlitba, zatímco pravidelná modlitba je někdy namáhavá.

Mimoto jsme založení tak, že chceme vidět výsledky. Ale ty při modlitbě většinou moc nevidíme, anebo ne hned. To může vést k tomu, že jsme v pokušení zkracovat své modlitby na minimum, nebo dokonce na nulu, a pak se uklidňovat výčtem mnoha dobrých skutků, které konáme pro své bližní. Činnosti bez modlitby však chybějí kořeny.

Svatá Terezie z Avily to shrnula takto: „Lidé nechápou, jak důležitá je modlitba. Říkají, že je to těžké. Udivuje však, že nemají chuť se tomu naučit. Mnozí se se samozřejmostí věnují šest roků svého života přípravě na zaměstnání, ale považují za absurdní učit se modlitbě.“ A jinde říká: „Všechny potíže při modlitbě plynou z jediné příčiny: že se člověk modlí, jako by tu Bůh nebyl.“

Modlitba musí v našem životě zaujmout přední a pevně určené místo. To však neznamená, že každý z nás musí trávit hodiny na kolenou. Povinnosti našeho stavu nám to asi nedovolí. Určitě se ale musíme snažit modlit více než jednou denně. Ano, i třikrát, čtyřikrát denně by nebylo dost! A málo se modlí ten, kdo se modlí jen na kolenou, i když modlitba na kolenou také nemá chybět. V každém volném okamžiku máme svou mysl pozvedat k Bohu alespoň střelnou modlitbou. Ať nikdy není tvůj duch příliš daleko od Boha!

Nechuť k modlitbě, kterou můžeme pociťovat v čase modlitby, svědčí o tom, že nežijeme opravdově s Bohem. Kdybychom tak žili, bylo by vše jiné.

8. Základní pilíře dne

Pokud plánujeme, jak uspořádat svůj den, musí být jistě na prvním místě denní mše svatá a svaté přijímání. To jsou největší zdroje milosti – to nám musí být jasné a z toho musíme vždy vycházet. Člověk, který by například ráno mohl jít snadno na mši svatou, ale neučiní tak, klame sám sebe, když se domnívá, že usiluje o svatost. Mše svatá a svaté přijímání jsou totiž dokonalým posvěcením dne a tím už je polovina vykonána.

- Z této závažné skutečnosti pro tebe vyplývají dvě menší povinnosti:
- Vůči tvému bližnímu: je mnoho lidí, které jednoduše nenapadne jít denně na mši svatou. Pozvi je, nabídni jim vhodnou četbu, povzbud' je svým svědectvím a příkladem.
 - Vůči sobě samému: dobře se na mši svatou připravuj a pak z ní zase žij, vzdělávej se četbou, prohlubuj své vědomosti o Eucharistii a pěstuj úctu k této svátosti.

Blahoslavený Franz Jägerstätter přirovnává ty věřící, kteří nevyužívají nabídky Církve denně přistupovat ke svatému přijímání, k člověku, který nechá propadnout své dědictví jenom proto, že se mu zdá únavné chodit si pravidelně osobně pro výplatu renty.

Den má být ohrámován ranní a večerní modlitbou.

Nejlépe když v té ranní obětujeme všechny své myšlenky, slova i skutky Ježíši skrze Marii. To má pak zůstat naší hlavní vůdčí myšlenkou po celý den. Není třeba to slovy často opakovat, ale musí to zůstat v srdci a stávat se tak pohnutkou naší denní činnosti. Sami pak pocítíme, jak pracujeme pro Boha, a ne pouze pro svět.

V duchu ranní modlitby pak zůstaňme po celý den napojeni na Boha a přebývejme v Boží blízkosti.

K večerní modlitbě vždy patří i zpytování svědomí, a to alespoň krátkou formou tří otázek:

1. Čím mi dnes Bůh udělal radost – vyjmenuj, poděkuj, stávej se pro to pozornějším.

2. Čím jsem dnes udělal Bohu radost já – vyjmenuj, poděkuj za milost, že jsi to mohl vykonat, a popros o milost zítra udělat Bohu radost ještě víc.
3. Čím jsem dnes Boha zarmoutil – vyjmenuj, polituj, odpros a popros o milost zítra to zvládnout lépe.

9. Správné chápání povinnosti

Zde platí známá zásada: dobro konat dobře! To, co je naší povinností, musíme vykonat přesně a ve správný čas. Povinnost není něco, co můžeme odložit s pracovním oděvem. Tak si to ale nesprávně někteří lidé představují. Je naší neoddiskutovatelnou povinností dodržet dané slovo, daný termín nebo zachovat tajemství, stejně jako vykonat dobře svou práci. Ano, povinnost má dokonce přednost před úkony zbožnosti. Je tvou povinností nejprve uklidit nádobí? Pak je uklid', a ne že se budeš vymlouvat, že místo toho běžíš na večer chval.

Během dne máme řadu povinností, které se nám mohou zdát méně důležité než ostatní. Proto se ani nepozastavujeme nad tím, že je snadno dáme stranou nebo i vypustíme, když se nám to zrovna zdá příjemné. Ale takový postoj je nesprávný a nepomáhá získat pevný charakter. Pravá hodnota našeho dne spočívá v přesném konání všech našich povinností. Čím budou v našich očích důležitější, tím snadněji je budeme moci splnit. Proto musíme mít na zřeteli především maličkosti.

Pozor však, abychom se nestali zkostnatělými, malichernými puntičkáři, neschopnými upřednostnit v konkrétní situaci lásku k bližnímu s výmluvou, že se přece musím věnovat svým povinnostem. Pozor, abychom nepřestali rozlišovat podstatné od nepodstatného a nestali se otroky svého nezdravého pohledu, že přece vše je stejně důležité, a nelpěli na tom.

Ke každému dni přistupuj jako k obrazu, na kterém má i malá čárka své místo. A možná ta nejmenší je ta nejdůležitější. Vykonej vše, co máš konat, až do nejmenšího detailu. Ne proto, že tě někdo kontroluje, nýbrž jednoduše proto, že je to tvou povinností. Vždyť je to tvoje forma konání dobra.

Posvěcovat se můžeme i prací, pokud ji konáme s Pánem a pro Pána. Před prací je vhodné vzbudit úmysl – chci vše dělat k radosti Boží. Při práci je třeba mít postoj vděčnosti, že mohu pracovat, nepohrdat manuální prací a ani prací někoho druhého. Kdo vykonává svou práci ledabyle, nedbale nebo se dokonce práci vyhýbá, a přesto si myslí, že vede svatý život, protože se hodně modlí, klame sám sebe.

Práce i povinnost se mohou stát zdrojem našeho posvěcení, spojíme-li je s myšlenkou na Boha. Je potřebné Boha více začlenit do naší práce, mít ho jakoby po svém boku, často na něj myslet, v duchu s ním rozmlouvat. Pokusme se tedy o život v trvalé Boží přítomnosti. Znamé heslo praví: Život v Boží blízkosti, to je důvod k radosti. Neznamená to, že se musíme neustále rozplývat pocitem Boží blízkosti. Jestliže jsme ale naklonili svou mysl pravidelnou modlitbou a častými střelnými modlitbami k Bohu natolik, že se náš duch k němu mimovolně obrací hned, když přicházejí volné chvíle, je to velmi dobré. Znamená to, že je naše duše při jakýchkoli těžkostech stále zaměřena v tiché pozornosti na Boha. Tak dosáhneme stavu neustálé modlitby. Mniši říkali: „Pracovat znamená modlit se.“ Dokázali totiž být i při práci tak blízko Bohu, jako když klečeli na kolenou.

Ze spojení ducha modlitby a práce vznikla nejkrásnější umělecká díla, která obdivujeme ještě dnes. Dílům, která byla vykonána v takovém duchu, vdechl svou krásu sám Bůh. Chceme-li vykonat dobré dílo, přistupujme k němu stejným způsobem!

10. Mechanismus časté modlitby

Na cestě růstu ke svatosti je třeba, abychom si osvojili trvalého ducha modlitby. K tomu nestačí jen povrchní rozhodnutí ve chvíli nadšení, že se budu často modlit. Je třeba dopracovat se k pevnému trvalému rozhodnutí. Napomoci nám může například to, že si stanovíme určité pravidelné „spouštěče“ k modlitbě. Některé z těchto podnětů již známe a snad i praktikujeme: Anděl Páně, modlitba u stolu, jdeme-li kolem kostela, sochy světců, kříže atd. Najděme si my sami svoje vlastní spouštěče modlitby, které nám pomohou nenásilně pozvednout myšlenky k Bohu přirozeným způsobem. Každý si jistě domyslí mnoho svých vlastních nápadů. Jen pro inspiraci několik tipů: houkání sanitky, hasičů či policie, nastoupení na jezdící schody, usednutí za volant, spuštění počítače, puštění vody, žluté auto, paní v klobouku, pocit zimy či horka, hlasitá hudba, jakákoli chvíle čekání, cizojazyčný nápis, loupání česneku, zaslechnuté jméno Boží nadarmo, pláč dítěte, zvonek u dveří, vyslovené jméno prezidenta... Vyzkoušejte si své vlastní „spouštěče“ a uveďte je do života. Ze začátku nemusíme

mít takových spouštěčů mnoho, spíš dohlédněme na to, abychom je brali vážně. Tak aby se z toho časem stal jakýsi svatý zvyk – habitus. A naplňujeme pak tyto okamžiky střelnou modlitbou nesenou láskou, ale s důsledností. Časem si můžeme další spouštěče přidávat.

Zdá se vám to divné, říci si v duchu střelnou modlitbu, například když uslyším jméno prezidenta? Za prvé: nemusíme zveřejňovat vše, co by jiní nemuseli správně pochopit, a za druhé: nic není hloupé, co přivádí blíž k Bohu. Pozor však na extrémny – nepřežeňme to s množstvím spouštěčů modlitby, protože kdyby byly přespříliš časté, mohly by odvádět naši pozornost od práce. Podstatné je s tím začít, například takto: „Kdykoli se podívám na mobil (nebo na něco jiného), vyslovím tuto střelnou modlitbu...“ Brzy si návyk osvojiš a bude to méně namáhavé. Ovšem pevná vůle k tomu bude vždy potřebná. Počítej s tím, že zlý nepřítel podnikne všechno možné, aby tě od tohoto užitečného cvičení odvrátil. Nevzdávejme to.

11. Vše začíná v myšlenkách

Uvědomme si, že jsme zodpovědní za to, čím zaplňujeme svou mysl. Těžko se bude dobře soustředit na modlitbu ten, kdo si ve svých myšlenkách cíleně nedělá pořádek. V tomto duchu si musíme přiznat, že jsme doposud promarnili mnoho času, když jsme si zaplňovali mysl kdečím a dost jsme si nevybírali a nerozlišovali.

Naučme se dovednost, kterou vyjadřujeme zkratkou ZPO (= zvládnout první okamžik). V praxi to znamená hned zarazit nabíhající špatné

myšlenky, nezdravé reakce a hned v prvním okamžiku nasadit postoj lásky a bohubíých myšlenek. Mnohdy totiž věnujeme pozornost něčemu, co nás duchovně nejen nepovznáší, ale v lepším případě zahlcuje něčím nepotřebným a v horším dokonce vede k hříchu. Bojovat s tím pak většinou začínáme, až se to naplno nezdravě rozjede, a to už bývá dost pozdě. Boj nás pak stojí příliš velké úsilí a nejednou si musíme přiznat, že jsme už dovolili něco, co se stát ani nemělo...

A zatímco věnujeme pozornost něčemu zbytečnému nebo škodlivému, mohli jsme se věnovat pravdám Božím a zaplňovat jimi životodárně hlubiny své duše. Z toho by pak pro nás plynul užitek pro naše posvěcování. To by pak správně motivovalo a osvěcovalo naše myšlení, a tak bychom byli povzbuzováni k velkým věcem.

A zapamatujme si: Jde o podstatný rozdíl mezi tím, čemu jen věříme, a tím, co pak proměníme v konkrétní čin!

V této souvislosti je třeba připomenout, že pro duchovní růst je velmi potřebná pravidelná rozjímavá modlitba. V ní pravdy víry promýšlíme před tváří Boží, bavíme se o nich s Pánem, a tím jsme pak víc nakloněni k horlivosti, abychom je uváděli ve svém životě ve skutek.

Platí tedy, že nemám být otrokem svých nahodilých myšlenek, ale jejich pánem. V tom je třeba se cvičit a včas vše třídit.

Jakými myšlenkami se tedy nemám vůbec zaobírat? Jednoduše řečeno, hříšnými nebo těmi, které ke hříchu vedou. A také vším, z čeho takové myšlenky vycházejí. Jde o jakýsi pomyslný hnůj. A zde jednoznačně platí: „Na hnůj říkám fuj.“

A jakými myšlenkami se naopak mám zaobírat?

Odpovídá hned 1. žalm: Kdo dnem i nocí rozjímá zákon Hospodínův, vydá ovoce, až přijde jeho čas.

A nad čím máme přemýšlet a rozjímát? Je mnoho užitečných témat k rozjímání. Stále se však ve volných chvílkách můžeme vracet ke třem silným pravdám, které mohou napomoci ke správnému utváření našich postojů a ke vstupu do dalších témat rozjímání:

1. Smrt je nevyhnutelná a já se jí dožiji – a po ní následuje soud.
2. Milost je největší bohatství na světě.
3. Hřích, i lehký, je největší tragédie.

Do jaké míry jsme si toho vědomi a jak dalece podle toho jednáme?

Obrovský prostor k rozjímavému promýšlení nám dává samotný příklad Ježíše Krista. Víme, že nekonečný Bůh se stal člověkem, ni-

koli panovníkem. Chtěl lásku, nikoli strach. On, křehké dítě chudých rodičů, muž s upracovanými rukama, poutník bez vlasti, dá se říci bezdomovec... A potom ho zajali, mučili a přibili na kříž, aby ho usmrtili. On, předmět pohrdání, to vše učinil, aby nás zachránil. Dochází nám to? To vše má v rozjímání probouzet a posilovat naši lásku ke Kristu.

Svatí byli zasaženi dojetím, že tak veliká láska byla světem tak málo přijata. Je to tak: kříž je i pro nás často jen kouskem dřeva nebo kovu. Máme slzy spíš pro jednoho zatoulaného domácího mazlíčka než pro Ježíše... Říkáme: spravedlnost v každém případě, na tom se shodneme, ale v praxi to tak není – vždyť Kristu tolik dlužíme, tolik lásky by si zasloužil... Jsme vůči němu nespravedliví. Ptejme se, jak moc nám na něm (ne)záleží – a proč? Když se budeme modlit a meditovat, On se v nás stane živým. Ale pokud jsme k němu lhostejní, je pro nás jen stínem. A kdo může milovat stín? A tak nám pak chybí největší síla na světě – osobní láska k Ježíši, která nehledá odměnu, která se raduje i tváří v tvář smrti a která činí oběť radostnou a svatost snadnou.

12. Je rozjímání těžké?

Pro duchovní pokrok je důležité pravidelně rozjímat. Jsou sice mnozí, kteří kvůli povinnostem a pracovnímu vytížení nemohou každodenně běžným způsobem rozjímat, ale neměli bychom se vzdávat rozjímání předem. Rozjímat se může naučit každý, kdo o to stojí, a čas na rozjímání si najdeme, budeme-li jen chtít. Co považujeme za důležité, na to si čas najdeme.

Rozjímání nás vede k osobnějším spojení s Kristem. Více jej poznáváme a rozhodujeme se jej co nejvěrněji následovat.

K tomu není nutný žádný zvláštní systém. Stačí jen naše přání Ježíše milovat, jemu se podobat a v rozjímání setrvávat s ním. Přitom platí, že když budeme obyčejně rozjímat o Ježíšových vlastnostech, On sám je pevně vtiskne do našeho srdce.

Ztišení, které k rozjímání patří, nám umožní zakoušet Boží pokoj, stávat se vnímavějšími pro Boží blízkost a otvírat se víc naslouchání Pánu. Každodenní hluk světa nás spíš od Boha vzdaluje. Naopak zti-

šení, které jsme schopni do svého života vnášet, nám může na cestě k Pánu pomoci. Bylo by dobré postoj vnitřního ztišení postupně vnášet i do naší každodenní činnosti, nakolik je to jen možné.

Zde je několik rad, které nám mohou při rozjímáním napomoci:

Nejlépe je rozjímat každý den ráno 30 minut. Avšak tento ideál není vždy splnitelný, a tak na době a délce rozjímáním není třeba lpět. Lépe bude rozjímat v jinou dobu a kratčeji než vůbec. Bude-li to však možné, držme se ideálu a nehledejme zbytečné úlevy a výmluvy. Ideál: ráno, 30 minut, a to denně.

Zaujmeme zbožný pohodlný postoj, nejlépe s výhledem na svato-stánek, kříž nebo náboženský obraz.

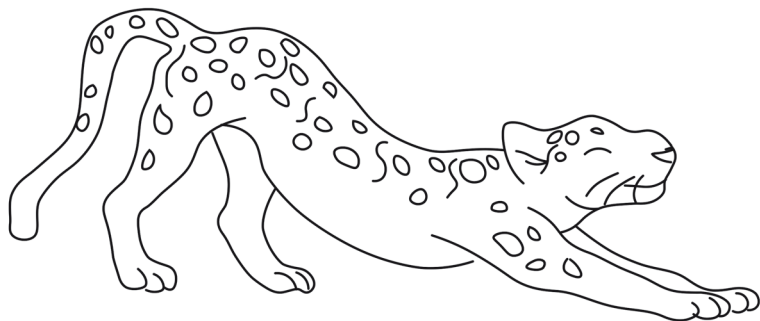
Začínáme prosbou k Duchu Svatému a prosíme o pomoc i Pannu Marii a své oblíbené svaté.

Intenzivně si uvědomíme, že Pán je přítomen. K této skutečnosti se během rozjímáním opakovaně vracíme a děkujeme mu za to.

Přečteme si úryvek z evangelia – nejlépe, když už jsme si jej připravili předchozí večer.

Živě si představíme to, o čem čteme: jak se vše odehrálo, jak se Pán Ježíš tvářil, jakým tónem mluvil, jak asi reagovali apoštolové, lidé okolo či nepřátelé Pána.

Setráváme u jednotlivých představ tak dlouho, dokud máme o čem přemýšlet, a klidně se k nim znovu vracíme.

Pak si o tom všem můžeme promluvit s Pánem Ježíšem: „Pane, jak ses v tu chvíli cítil, o co ti šlo, proč jsi použil zrovna tato slova, a ne jiná, čeho jsi chtěl dosáhnout, čemu se mohu od tebe naučit...?“

Můžeme také vzít v duchu za ruku Pannu Marii a podívat se na vše, o čem rozjímáme, jejím pohledem. Můžeme se Panny Marie zeptat na její dojmy z té situace, rozmlouvat s ní o svém životě v souvislosti s rozjímaným úryvkem, všimnout si její lásky k Ježíši a okolostojícím a zajímat se, co by mi tímto úryvkem chtěla připomenout.

Můžeme se též ptát, jakou to vše má souvislost s mým životem a jak skrze rozjímaný úryvek může vzrůstat moje láska k Bohu a k lidem.

Přemýšlejme, jakou ctnost si můžeme z rozjímaného úryvku od Pána Ježíše odnést, vyprošovat a osvojovat.

Při rozjímaní se můžeme pozastavit u jednoho slova a vícekrát je opakovat s vírou, pokorou a láskou.

Když nás při rozjímaní nic jiného nenapadá, můžeme opakovaně slovo od slova pomalu pročitat celý úryvek znovu a za každé slovo děkovat. Děkovat za to, že jsou pro nás zachována Ježíšova slova, a prosit, aby se každé slovo hluboce vrylo do našeho srdce a tím i do života – vždyť je nám takto sdělována Boží pravda.

Ke konci rozjímaní je dobré si vybrat jednu myšlenku, kterou si chci z rozjímaní odnést. K této myšlence je pak vhodné se opakovaně během dne vracet. Vlastními slovy tuto myšlenku předložíme Pánu a prosíme jej, abychom k němu měli díky dnešnímu rozjímaní zase o něco blíž.

Na závěr je vhodné poděkovat i oblíbeným světcům, které jsme na začátku prosili o pomoc.

Pokud se nám rozjímaní nedaří nebo nám připadá příliš obtížné, je velmi užitečné setrvat před Nejsvětější svátostí s duchovní četbou a zvolna ji pročitat – spíše způsobem modlitby než běžným čtením. Čas od času se při čtení zastavíme a opět promlouváme k Pánu přítomnému v Nejsvětější svátosti. Čím déle setrváme u jedné věty, tím lépe. Daří-li se ti u přečtené části prodlévat jistý čas, je to znamením, že jsi právě našel dobrý způsob rozjímaní.

13. Bůh ve svém díle

Ten, kdo se rozhodl směřovat ke svatosti, má postupně dorůstat k životu s Bohem a v Bohu. Je dobře, když se tomu záměrně učíme. Můžeme k tomu použít následující kroky:

1. Snažme se vnímat, že všechny věci v tomto světě svědčí o Bohu. Například v přírodě: vidím strom a hned si uvědomím, že je součástí Božího stvoření. A nakolik to konkrétní situace dovoluje, už se myšlenky rozbíhají dále: Bůh dal stromu vzrůst, dodává mu živiny, vložil do něj svou ideu, podle které zde strom s poslušností stojí...
2. Když vidím něco, co vyrobili lidé (například auto), hned se vynořuje myšlenka na Boha. To On dal lidem suroviny, nápad, dovednost...
3. Vzhledem k tomu, že za vším je Boží blízkost, pak platí, že za vším, čeho se dotýkám, je také On. Vše kolem nás svědčí o Boží moci, která všechno zachovává a řídí. Všude je „podpis“ Boží lásky. Tato myšlenka nás má naplnit hlubokou úctou.
4. Nakolik je to v dané chvíli možné, mohou se naše myšlenky proměnit v modlitbu: „Bože, díky.“ „Obdivuji...“ „Věřím v tvou lásku.“ „Mám o důvod víc mít tě rád.“ „Co mi tím chceš říct?“

Díky tomuto přístupu se můžeme postupně naučit žít trvale v Boží blízkosti, a to pak může proměňovat i náš život. Kdo vidí Boží blízkost, ten už má jen krůček k tomu, aby obdivoval Boží lásku a odpovídal na ni svou nezištnou láskou. Proto nezapomínejme vidět za vším Boží blízkost.

Svatí viděli Boha v jeho dílech. Vše jim bylo podnětem k modlitbě. Ale i oni měli ve svém životě období, kdy začínali a procházeli různými zkouškami, tak jako my. Oni spolupracovali s Boží milostí a vydrželi! Jak je to s námi?

Bože, díky!

Obdivuji...

14. Jsme chrámem Ducha Svatého

Kromě jiných zbožných myšlenek je velmi užitečné vracet se stále k myšlenkám na Boží blízkost. Dokud žijeme, velikost a lásku Boží nemůžeme změřit. Snažíme se udělat si o něm jen nedokonalou představu tím, že si představujeme to nejlepší, co známe, a díky tomu pozvednout svého ducha. Žasni s vědomím Boží blízkosti! Vnímej to, co je kolem nás: vše je nádherné, mocné, čisté, vyvolené, velkolepé. Tento pohled ti bere dech. A přece všechna tato krása je jen stínem jeho nádhery. Neosloví tě ve světle této pravdy zcela novým způsobem malá něžná květina, brouček nebo krása oblaků? Dříve jsme obdivovali všechny tyto krásy pro ně samé, nyní je však obdivujeme pro to, co nám mají říci o Pánu nás všech.

Nesmíme zapomínat ani na přítomnost Boží v našem nitru. Věříme, že v každém člověku, který nemá smrtelný hřích, je zvláštním způsobem přítomen Duch Svatý. A v každém z nás je tajuplným způsobem přítomný Ježíš Kristus. Život by pro nás byl velkolepý, kdybychom si byli této skutečnosti více vědomi. Jak bychom se pak mohli cítit někdy smutní a osamělí nebo si připadat ubozí? V úvahách o Božím nebeském království máme sklon vidět Boha ve velké dálce: sice ho známe jako milujícího Otce, ale tento pocit vzdálenosti zmenšuje naši důvěru v jeho ochranu. Představujme si Boha raději jako někoho, kdo v nás žije, kdo dává tlukot našemu srdci a kdo naslouchá našim nejniternějším myšlenkám. Podívej se na velké slunce, jak září na obloze. Má dost světla a tepla pro celý svět. On, který to vše učinil, je v nás a září nekonečně větší nádherou! Již v této myšlence je kus svatosti. Hřích, který vypuzuje tohoto božského hosta z našeho srdce, se stane díky těmto úvahám o to zřetelnější a odpornější.

Věřím v tvou lásku.

Co mi tím chceš říct?

15. Jak Bůh jedná s námi – a jak my máme odpovídat

Boží dobrota je větší, než bychom si vůbec mohli představit. Pozemský život našeho Pána nebo proměněná hostie s kalichem pozvednuté při mši svaté nám mají napovědět, jak moc Bůh každého z nás miluje. A to i přesto, že toho vůbec nejsme hodni. Ano, Bůh nás nekonečně miluje.

Jedním z prvních plodů naší cesty ke svatosti bude postupné poznávání, jakou dobrotou jsme ze strany Boha od rána do večera stále zahrnováni. Stávejme se pro to pozornými a vnímavými.

Dejme si též pozor na reptání. Reptáme často proti těžkostem, které na nás doléhají, přitom těžkosti by tu nebyly, kdyby Pán nedovolil, že na nás mohou dolehnout. A to platí, i když jsme si je sami zavinili. V nich je totiž skrytý drahokam: pokud utrpení správně přijmeme z rukou Božích, skrývá v sobě požehnání, a nevnímáme jej jako trest.

Bůh je dobrý. Na tuto základní myšlenku nikdy nezapomínej, i když snad vše mohou zahalovat stíny. A vůbec nepochybuji o jeho dobrotě. Není nic, co by nebylo z jeho vůle nebo dopuštění. Pokud je nám to jasné, tak platí: Vše, co přichází od Boha, je pro mě dobré, i když se mi to může zdát obtížné a třeba i nepříjemné. Lidé se mnoha věcí velice obávají, např. smrti, rakoviny či zkrachování, nebo třeba jen bolesti hlavy. Ale můžeme si být jisti, když to na nás přijde, že je to pro naše dobro – pro vyšší dobro. Jinak by to Bůh nedopustil. Je v tom uložená skrytá milost. Denně to prožívej: Bůh je dobrý... Dopřávej si zakoušení této pravdy: Bůh je tak dobrý. Buď tohoto postoje plný, aby ti to pak vydrželo i v těžších chvílích, které ti hned nebudou dávat smysl.

Svatí si byli plně vědomi Boží dobroty a pak s lehkou samozřejmostí za všech okolností důvěřovali Bohu. V tomto duchu důvěry přijímali vše, s čím se setkali. Pohleď, jak se pak jakoby houpali v náručí Boží prozřetelnosti a děkovali Bohu, ať byli kolébáni vpravo nebo vlevo. Tento svatý postoj důvěry můžeme napodobovat, i my k němu můžeme dorůstat. Vidíme to na některých trpících našich dnů. Někteří z nich totiž dokážou i největší utrpení přijímat statečně a tím z něj hodně vytěžit. Říkají: „Žádný kříž není takový, aby se nedal s Kristem unést.“ A se slzami v očích dodají: „Staň se vůle Boží, ano, Tvá vůle se staň, můj Bože!“ V této dětinné důvěře bychom měli následovat svaté všech dob a být si vědomi, že Bůh je náš dobrý Otec, kterému vše svěřujeme, a tudíž mu naprosto důvěřujeme.

Důvěra je pak provázena i láskou k Pánu. Naše srdce je stvořeno pro největší a nejčistší lásku. Nic jiného Bůh nechtěl, než abychom dorostli k tomu, že mu plně důvěřujeme a milujeme ho z celého srdce. Pokusme se tedy projevovat našemu Dobrému pastýři lásku, která by přesahovala myšlenky na naše vlastní já. A mějme k tomu ty nejčistší úmysly. Nemilujme jej zjišně třeba proto, abychom kralovali v nebi nebo byli uchráněni pekelných muk nebo pro jiný prospěch, nýbrž kvůli němu samému. On je toho hoden. Kéž dosáhneme toho, že budeme milovat Boha tak ryze, že odpovíme nejlépe, jak jsme toho schopni, na jeho lásku, která po naši lásce tak moc touží. V míře, v jaké v našich srdcích sílí tato čistá a nezištná láska, brzy budeme jako orel netrpklivě kroužit po výšinách lásky. Ano, i na nejvyšších vrcholcích budeme pak ještě toužit po dalších výšinách. Společně se svatou Terezičkou zvoláme: „Ježíši, Ježíši, chci tě milovat, jako tě nikdo dosud nemiloval!“ A jindy: „A když mně, Pane, nedáš to, o co tě prosím, tak tě budu mít ještě víc ráda.“

16. Pravda osvobozuje

V Písmu svatém čteme: „Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí“ (Jan 8,32). V různých situacích nám může dost napomoci právě toto: postavit se do pravdy a pohlédnout na situaci, ve které jsme se ocitli, z pohledu Božího. Co to může znamenat v praxi?

Například nám často prospěje, když si uvědomíme, že vše, co se nám podařilo, co jsme překonali a co vlastníme, je vlastně darem Boží milosti. Není to moje zásluha – to Bůh mě tak obdaroval. Hned je pryč důvod k vychloubání nebo pohrdání druhým, který není tak úspěšný. Na místě je pokora, vděčnost a posvátná bázeň, abych správně využil velkorysé Boží obdarování vůči mně.

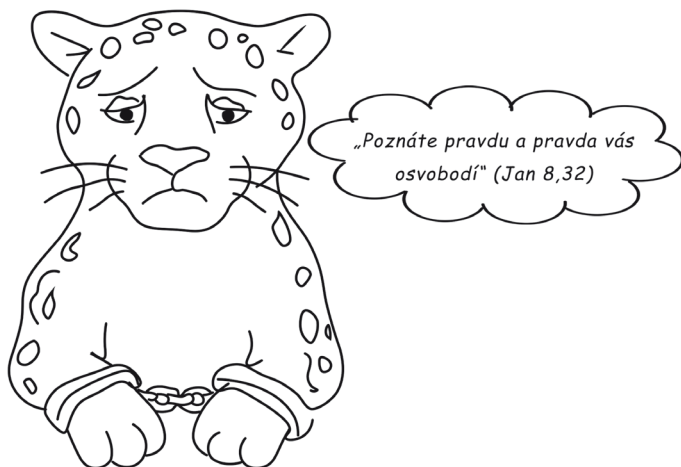
Snaha postavit se do postoje pravdy se nám může hodit i ve chvíli, kdy nám dochází s někým trpkivost. On to nezvládá – a já ano! Jenže já jsem byl v tomto směru zřejmě více obdarovaný, a tak se nemám nad druhého vyvyšovat nebo se na něj zlobit. Někdy nás může napadnout námitka, že ten druhý je lajdák. Ale pravdivě si můžeme přiznat: vypadá to, že je lajdák, ale já nevidím úplně celou pravdu o něm. Možná že od Pána Boha nedostal tak pevnou vůli jako já, možná neměl prostředí,

ze kterého vzešel, tak příznivě nastaveno jako já a možná je za tím vším ještě něco dalšího, co já zatím nevidím. Možná pro něj v Božích očích existuje nějaká „polehčující okolnost“ a já, který neznám celou pravdu, bych se jednáním bez lásky vůči tomuto bratrovi mohl dost výrazně mýlit.

Pravdivé poznání o nás samých nás vede k pokoře: Mám něco, co bych nebyl dostal? (srov. 1 Kor 4,7). Vědomí, že nikdy nepoznávám celou pravdu o svých bližních, mě vede k postoji, že nemám soudit. S jistotou vím, že bych chyboval, kdybych vůči druhému přestal jednat s láskou. Jak pravdivá jsou slova: Kdo soudí – ten bloudí!

Pohledem pravdy je každá oblast našeho života osvobozována od nesprávných náhledů a ozřejmuje se nám, co je pro naše přiblížení k cíli dobré, a co naopak. Dopřejme si čas a ochotu pohlížet na vše z perspektivy Pravdy – Krista. To pak vše bude viděno ve správném světle a my se budeme stávat lidmi svobodnějšími. Z celé řady možných pohledů jeden za všechny: Vše, co vlastním, není trvale moje – vše je mi jen propůjčeno. A za jakým účelem? Abych žil v přepychu a pohodlí? Ne. Mám žít důstojně, ale zároveň skromně. Ke správnému uchopení duchovního života patří i skromný životní styl. To, co mám, mám využít ke konání dobra, abych si připravil poklad v nebi (srov. Mt 6,20). V tomto duchu pak každá příležitost konat velkorysé charitativní skutky lásky, dávat potřebným „ze svého“, může být velmi vítaná.

Proto se obračejme častěji k Pánu s prosbou v tomto nebo podobném duchu: „Pane, osvobozuj mě pravdou...“

17. Smutek a radost

Existuje tzv. svatý smutek. To je smutek, kdy člověk oplakává hříchy, ať už svoje, nebo druhých, anebo kdy je naplněn soucitem. Svatý smutek je přínosný, ale má se brzy proměnit v konkrétní kroky pokání, aktivního soucitu a pomoci. Má se pro nás stát jakýmsi hnacím motorem. Svatý smutek nás víc staví do pravdy vzhledem ke hříchu, vůči Bohu a přibližuje nás i k druhým.

Častěji nám však hrozí smutek nesvatý. Ten je vždy takovou kontrolkou, že něco je nastaveno a uchopeno nesprávně. Za takovýmto nesvatým smutkem bývá často něco velmi nezdravého, například pýcha, lpění, nesprávný úmysl nebo i nějaký další hřích, a podle toho to pak vypadá.

Takto smutný člověk je pak ukotven v přesvědčení: Já jsem si to představoval jinak, ono to není podle mě, a tak se trápím. Nechci přijmout skutečnost, jaká je, lpím na své představě, a proto smutním. Dělán dobro, ale smutním, protože jsem z toho chtěl mít i něco pro sebe, a ve skutečnosti mi to tak nevychází.

Vždy se máme snažit mít čisté, ryzí úmysly: chci vše dělat z lásky, pro Pána Boha, zcela nezištně. Nechávám na něm, jak projeví svou vůli. I kdyby se vše vyvíjelo pro mne nepříznivě, nemůže to ovlivnit moji radost. Vždy platí, že i za těchto okolností mohu naplňovat Boží vůli. Ryzí úmysl může v duchovním životě hodně napomoci, a navíc i běžné skutky se díky úmyslu lásky stávají velmi cennými v Božích očích. Je tedy dobře častěji ryzí úmysl kontrolovat a obnovovat.

Právě radost, a ne smutek, má provázet toho, kdo se snaží směřovat k dokonalosti. A to i ve chvílích, kdy se mou vinou něco nepovedlo tak, jak mělo. I zde je důvod k radosti, vždyť to mohu obrátit v zisk: je to k mému pokoření, a navíc se z toho mohu poučit. O to víc není důvod přijít o radost ve chvíli, kdy se něco nepovedlo a já za to nemohl, vždyť přednější je, jak to chce Bůh. On vidí mé snahy a úmysly, to On dává vzrůst. Vždyť i v takovýchto okamžicích je jasné, že jde buď o Boží vůli, anebo o Boží dopuštění, což ve finále vychází vlastně stejně.

Zde je třeba zmínit ještě „smutek z Boha“. Ten je až komický a chudák tento pyšný smutný. Takový smutnicí člověk, často aniž by to vyslovil, svým smutkem říká: Já mám lepší představu než Pán Bůh, víc tomu rozumím, a tak jsem smutný z toho, jak On to vede. Samozřejmě že i v takovémto případě mám udělat vše, co je v mých silách, ale pokud se záležitost nemění k lepšímu, pak ani to není důvod

ke smutku nad Bohem. Ten se musí léčit větší pokorou a důvěrou. Je totiž nad slunce jasné, že Bůh chce naše skutečné dobro. On ví lépe než my, kdy a jak co udělat, a má k tomu i mnohem více prostředků a možností. Proto s odevzdaností a radostí opakujme slova: „Bud' vůle tvá“ a s Pannou Marií: „Kéž se mi stane“.

Svou pozornost spíš obracejme k vděčnosti. Vždyť i když máme v něčem nedostatek, je toho ještě tolik, za co patří Bohu dík. Vědomí velikosti Božího obdarování nás vede k vděčnosti a vděčností směřujeme k radosti. Nezapomeňme také, že vděčnost otevírá cestu k dalším obdarováním. A navíc, už jsme toho dostali od Pána tolik, že i kdybychom mu děkovali celý zbytek života, ještě to nebude dost...

18. Náš nepřítel – hřích nespokojenosti

Na cestě ke svatosti musíme počítat i s nepřáteli. Patří mezi ně i hřích. Dá se předpokládat, že ty nejkřiklavější hříchy, které jsou patrné na první pohled, jsi již odstranil (nepoctivost, opilství, proklínání...). Jsou zde ale ještě hříchy běžné a méně nápadné, se kterými musíme bojovat po celý život a vůči kterým musíme být stále ve střehu: sobectví, lež, pomluva, ješitnost, závist, netrpělivost apod. A pak jsou tu ještě hříchy, které jsou velmi nebezpečné tím, že se maskují a klamou samotného nositele, jako by byly ještě přijatelné, nebo dokonce nevinné. Patří k nim nespokojenost, bázlivost, prostořekost, rozladěnost, malomyslnost či domýšlivost. Nad nespokojeností se zamyslíme společně, nad těmi ostatními se zamysli sám a pochopíš, proč jsou zde zmiňovány.

Nespokojenost je velkou chybou dobrých lidí, kteří říkají: „To přece není nic špatného, když jsem nespokojený.“ Často tak ze své špatnosti dělají ctnost. Ano, za nespokojeností by mohlo být i něco dobrého, pokud by nás nasměrovala k lepším věcem. Často spíš ale vede jen k tomu, že pohrdáme tím, co máme, anebo že si toho dostatečně s vděčností nevšimáme. A může to dojít tak daleko, že dnes někomu závidíme to, čím jsme včera sami pohrdli. Pocit nespokojenosti nás přepadá především tehdy, když si začneme namlouvat, že naše

okolí a náš osobní způsob života jsou pro růst ke svatosti vysloveně nevhodné. Často ještě považujeme tuto myšlenku za zvlášť svatou – vždyť toužíme po lepším. Máme pocit, že kdyby nás Bůh povolal ke kněžství, k řeholi nebo jednoduše k čemukoli jinému než k tomu, čím jsme v současnosti, mohli bychom určitě být svatí.

Neexistuje větší překážka na cestě ke svatosti než takováto domnělá představa. Životní podmínky každého člověka jsou tou správnou – nebojme se říci ideální – Bohem danou či dopuštěnou „surovinou“, ze které má člověk vytvořit svou věčnou šťastnou budoucnost. Je to pro mě ten správný „materiál“, který mám využít pro budování pokladu v nebi. Právě v tomto prostředí, v této situaci, mezi těmito nedokonalými lidmi mám růst ke svatosti. Pokud člověk nevěří, že může za daných podmínek vykonat něco dobrého, pak těžko dojde ke svému cíli.

Může se stát, že naše současné životní podmínky nejsou příliš vhodné pro vyšší věci. Pokud je to tak, Bůh jistě otevře v pravý čas jiné dveře. To však platí za předpokladu, že poctivě konáme své povinnosti, jak nejlépe můžeme.

Je ale velmi pravděpodobné, že naše životní okolnosti nejsou pro růst ke svatosti zdaleka tak nepříznivé, jak si myslíme. Naopak, právě takovýto náš život je to jediné, co nás může přivést do nebe. Bůh, který je vševědoucí a zároveň milující, pro nás zvolil tyto životní okolnosti, a to jistě ne bez důvodu. Právě v tomto duchu nás Pán Ježíš povzbuzuje: „Vezmi svůj kříž a následuj mě...“ (srov. Mk 8,34).

Svou nespokojeností vlastně nad Bohem vynášíme soud. Ještě jednou si to vše tedy důkladně promysleme. Potom se dopracujeme k vážnému rozhodnutí, že tyto rušivé myšlenky jednou provždy zaženeme. Brzy místo nich vstoupí Boží pokoj, naplní nás milost a my uvidíme, jak se dá využít úplně všechno. Pozvolna, ale jistě dojdeme ke klidné pevné vůli. Zjistíme, že na nás zmatky všedního života už působí méně rušivě a méně nás vyvádějí z rovnováhy. A tak stoupáme vzhůru a duchovně rosteme i za zdánlivě nepříznivých okolností, nad kterými bychom se dříve rozhořčovali a viděli v nich překážku pro duchovní růst.

Platí tedy pravidlo, které je pro duchovní život zcela zásadní a které s mládeží shrneme do zkratky ZSDR (= zamiluj se do reality, tj. do té své reality). V našich životních okolnostech a situacích však nemáme být pasivními a jen trpně vše přijímat – to, co můžeme ovlivnit k lepšímu, to ovlivnit máme. A co ovlivnit nemůžeme, to máme trpělivě nést a posvěcovat se i skrze to.

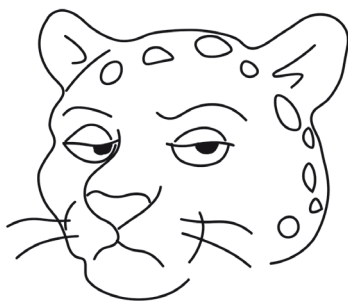
19. Pýcha

Hodnota díla po duchovní stránce se neměří podle malého nebo velkého úspěchu, který můžeme vidět, ale podle čistoty úmyslu a nasazení, které jsi tomu věnoval. To však vidíš jen ty sám a Bůh. Proto je nerozumné ztrácet odvalu, když nevidíme viditelný úspěch. Stejně je nemoudré cítit se moc silným při viditelném úspěchu. Vzpomeň, že malá snaha mnoha průměrných lidí vedla k podivuhodným věcem, zatímco svatí často zažívali nepřetržitý neúspěch.

Při každé své činnosti dělej dobře to, co dělat máš. To má být tvá hlavní starost. Nestarej se tolik o výsledky, které by tě možná mohly vést k domýšlivosti – vždyť i jen trocha tvé pýchy může z Božího pohledu pokazit krásu celého tvého díla. Připomínej si: nejsem tu proto, abych sklízel, ale abych rozsíval, a to hojně. Kdyby v tobě úspěch vzbudil domýšlivost, použij zdravý rozum a připomeň si, jak málo žiješ nesobecky, jak málo konáš a jak mnohem více dobra bys mohl vykonat, jen kdybys chtěl. Pak si představ to ohromné množství lidí ve světě, kteří se pro Pána všeho vzdali, a přesto se považovali za „služebníka neužitečného“. Často se modlí: „Ježíši tichý, srdce pokorného, přetvoř srdce moje podle srdce svého.“ Budeš-li opravdu pokorný, Bůh tě jistě použije pro nějaké velké dílo. Říkej tedy: „Můj Ježíši, chtěl bych se stát svatým, nikoli proto, abych byl slavný, ale abys Ty byl oslaven a milován nade vše.“

V každém z nás je kus pýchy. Ale ve skutečnosti nemáme být na co pyšní, vždyť všechno, co jsme, co máme, co umíme a čeho jsme dosáhli, je jen z nezasloužené milosti Boží, kterou jsme od Pána dostali zcela zdarma a darem. Na místě je být pokorní a v pokoře stále růst. Pokora je ctnost, kterou jedinou neumí napodobit ďábel – ostatní

ctnosti do jisté míry napodobit zvládne, alespoň jako karikaturu ctnosti. Ale na pokoru nemá. A navíc nezapomeňme, že Bůh si k realizaci svých záměrů volí pokorné lidi. Samozřejmě že se za růst v pokoře můžeme modlit, ale jak připomněl papež František, v pokoře rosteme ve chvíli, kdy jsme pokořeni. Tyto chvíle pokoření, o které jistě z naší přirozenosti stojíme ze všeho nejméně, jsou tedy v rámci duchovního života chvílemi mimořádných milostí. Jen to takto vidět a pak i ustát. Znamé rýmované heslo nám to může v takových chvílích připomínat: „To je milost pokoření, nad to přece vůbec není.“ Někteří velcí světci, jako např. sv. Gerard, se dokonce za milost vlastního pokoření modlili. Ale v tomto směru si nemusíme hrát na velké světce – takovou milost pokoření pak totiž není vůbec snadné ustát. Na to je třeba už opravdu hodně pokory. Pro začátek zcela postačí, když si každý den cíleně uložíme jeden skutek spojený s pokorou: např. nabídnout se k vykonání práce, která je v očích druhých nevážená, přiznat svou chybu, pochválit toho, kdo je v něčem lepší než my apod. Zároveň je třeba nastavit se předem pro pokořující situace, které během dne přijdou, a být na ně připraven. Třeba když nám někdo něco neprávem vytkne nebo s námi zachází nepěkně, vidět, že právě v tom přichází milost pokoření. Jen to rozpoznat! A ve chvílích, kdy už s námi začíná lomcovat pýcha, ať už v podobě vzteku nebo smutku, se vyplatí připomenout si zkratku užívanou mládeží: NTD (= nebud' tak důležitý).

NTD = Nebud' tak důležitý

20. Obavy před lidmi

Mnozí, a to i věřící, trpí nezdravými ohledy na druhé. Zabývají se obavami typu: co si o mně pomyslí, jak o mně budou mluvit, hlavně abych se v jejich očích neshodil, musím naplnit jejich představy... Jsou tím pak spoutáni natolik, že kvůli těmto takzvaně falešným ohledům na druhé u nich vůbec nepřichází v úvahu cesta ke svatosti. Projevuje se to tak, že se často nesamostatně řídí podle mínění jiných – a to může jít dokonce až proti vlastnímu svědomí. Stát se směšným a odmítnutým – to přece nemohu dopustit! A tak potom křiví páteř, i když je to na úkor pravdy a křesťanských zásad. Začíná to maličkostmi a postupně to narůstá. Časem zmizí všechny zásady. Tím takový člověk dospěje ke způsobu myšlení, který by měl se svatostí tak málo společného jako den s nocí.

Například doma jsi byl zvyklý před jídlem se modlit. Ale jinde to opomíjíš, protože se ostýcháš. To je falešná bázeň před lidmi. Když jdeš kolem kostela, vždy se pokřížuješ, ale neuděláš to, když jdeš s nevěřícím kamarádem. Místo křížku na řetízku raději nosíš písmeno nebo sluníčko. Ve svém bytě nemáš žádný náboženský obraz, vždyť občas přijdou různé návštěvy... Bylo by ti velmi trapné, kdyby ti v autobusu nebo v přítomnosti nevěřících vypadl z kapsy růženec...

To všechno nenápadně ukazuje na pokušení, které máme právě pod lupou – strach způsobený falešnými ohledy na druhé. Zkrátka snažíš se mít přijatelné chování vůči jiným do té míry, že již nemyslíš na to, jakou radost by měl Bůh z těchto tvých malých veřejných přiznání se k víře. Někdy by to mohlo připomínat chování bohatého vůči chudému: v soukromí přátelské až blízké a na veřejnosti ho ani nezná. Netýká se to však jen přihlášení se k víře, ale i mnoha dalších oblastí, např. zastat se druhého, který zakouší bezpráví, postavit se na stranu pravdy, i když je to nepopulární, apod.

Chceš se zbavit těchto slabostí? Pak nos veřejně nějaký malý náboženský znak nebo symbol. Pozná se, že jsi katolík, který se nestydí za svou víru. Pocit odporu a možná i zesměšnění od některých je pak nejlepší kontrolkou, že jsme nasadili správný lék. Námitky jako „nepotrpím si na odznaky“ nebo „nechci se s náboženstvím stavět na odív“ nebývají upřímné. Dříve platívalo, že ti, kdo takto mluvili, většinou neměli problém s politickým odznakem nebo s vyznamenáním.

Dnes platí, že nemají problém s „odznaky“ určitého statusu: určité „odpovídající“ auto, ten „správný“ mobil, hodinky...

Bud' vůči sobě čestný! Je smutné zjistit, že ty sám nejsi skutečně hrdý na to, že jsi katolíkem, a to tvrdíš, že chceš směřovat ke svatosti. Ono je totiž v lidské povaze ukazovat veřejně to, na co jsme hrdí.

Víme, že jak dosvědčujeme Krista před lidmi, tak se také On bude jednoho dne znát k nám před svým nebeským Otcem (srov. Mt 10,32).

Samozřejmě, vše musí být v rozumné míře. Určitě by bylo chybné, kdyby ses odshora dolů ověsil náboženskými předměty nebo v kostele dělal ze své zbožnosti přehnanou podívanou.

Zde je třeba ještě připomenout jednu podobu falešných ohledů, která může některým také hrozit. Ve snaze být přijat a milován se někdo může nastavit takto: Jednám správně, jen když naplním všechny představy a očekávání druhých, která o mně mají. Pak mě přijmou a budou mě mít rádi. Nikdy však nejsme schopni naplnit vše, co od nás druzí očekávají, a navíc máme rozum, abychom rozlišili, co je oprávněné, správné a splnitelné očekávání, a co už je za touto hranicí. Ten, kdo chce naplnit všechna očekávání druhých, která o něm mají, bude trvale zklamáván, protože toho není v plné míře schopen, a navíc může takto dojít až na hranici úplného vyčerpání svých sil. Nejde o to, naplnit očekávání druhých, ale Boha, který nás stvořil, abychom plnili jeho vůli. A co že to je? Odpovídá sv. Pavel v listě Soluňanům: „Boží vůle je: vaše posvěcení“ (srov. 1 Sol 4,3). Zapamatujme si heslo: „Boží vůle těžká není, je to naše posvěcení!“ A růst ve svatosti je možné vždy a za všech okolností. S blahoslavenou Sancjou Szymkowiakovou si můžeme opakovat: „Vůle Boží – vůle má, to, co chce Bůh, chci i já.“

21. Život ze svátostí

Abychom ve svém úsilí mohli obstát a dokonce vítězit, dává nám Pán mocnou posilu ve svátostech. V nich k nám přichází se svou účinnou milostí sám Ježíš. Je třeba si toho být vědom. Je důležité naučit se ze svátostí čerpat, žít a často je praktikovat.

A jak se ze svátostí žije?

1. Vždy se dobře připravit na jejich přijetí a toužit po nich.
2. Nechat v sobě jejich vliv působit a spolupracovat.
3. Oživovat a obnovovat milost, kterou v nich Pán dává.

A jak žít z konkrétních svátostí?

Ze křtu žít denně naplňováním křestního slibu, který je pro pokřtěného životním programem: zjednodušeně řečeno odmítat zlo v jakékoli podobě a plně důvěřovat trojjedinému Bohu. Často si uvědomovat, že jsem pokřtěn. Například kdykoli děláme kříž, vyslovujeme při tom slova, která byla vyslovena při křtu. Napomoci může i pokropení svěcenou vodou, která připomíná vodu, jíž jsme byli obmyti při křtu. Je dobře obnovovat křestní slib – nejen o velikonoční vigílii, ale třeba i ve výroční den křtu nebo ve chvílích pokušení a důležitých rozhodnutí.

Z biřmování můžeme žít s opakovaným vědomím, že Duch Svatý je se mnou a já chci jednat v jeho síle. Může k tomu patřit řada střelných modliteb obracejících se k Duchu Svatému. Máme jednat s vědomím, že Duch Svatý mi dává milost, abych byl věrohodným svědkem Kristovým.

Ze svaté zpovědi žijeme tak, že si s velkou vděčností připomínáme, že jsme byli zahrnuti Božím milosrdenstvím a že díky němu jsme se mohli vrátit do křestní milosti. Zároveň si máme uvědomovat, že Bůh nám skrze tuto svátost dal novou milost pomáhající, abychom podobné situace, ve kterých jsme sklouzli k hříchu, dokázali s Kristem zvládnout a nemuseli selhat.

Ze svatého přijímání se učíme nechávat Krista v sobě žít a předávat mu prostor ve svých myšlenkách, postojích a rozhodnutích. Máme se učit žít tak, jak o sobě vyznal sv. Pavel: „Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus“ (Gal 2,20).

Ten, kdo přijal svátost manželství, má dennodenně prožívat to, že obdržel milost, aby spolu s Kristem dělal svého partnera šťastným. A aby spolu s ním směřoval k nebi. Kdykoli se tyto dva setkají, vždy má ožít i vědomí, že Kristus je s námi a že se mohou posvěcovat skrze toho druhého.

Ten, kdo přijal svátost kněžství, má denně dorůstat k tomu, aby si byl se vši pokorou vědom: Mám se stávat druhým Kristem a k tomu mám skrze tuto svátost i všechny potřebné milosti. Kněz má žít z této svátosti s vědomím, že když uděluje svátosti, koná *in persona Christi*, tedy že v něm uděluje svátosti sám Kristus.

Ze svátosti pomazání nemocných se žije s jistotou, že na tuto zkoušku (nemoc) nejsme sami. Pán nám dává sílu nést spolu s ním svůj kříž s trpělivostí a s ochotou naplnit vůli nebeského Otce.

22. Panna Maria, svatý Josef a svatí

Pro naše úsilí o svatost nám Bůh nabízí mocné zbraně a pomocníky. Velké spojence můžeme nalézt díky úctě k andělům a svatým. Mezi svatými však vyniká mocí i svatostí Panna Maria.

Ona je i pro nás mimořádnou pomocnicí. Vybuduj si k ní blízký vztah. Pokud vnímáš, že ho ještě nemáš, pak přímo naléhej na Pána, aby ti vložil do srdce právě tolik lásky k Marii, kolik si pro tebe přeje. Velká láska k Panně Marii je znamením velké svatosti. Čti to, co tě povzbudí v lásce k ní, a modli se tak dlouho, až této lásky k ní dosáhneš. Nevnímej ji jen jako Královnu všech svatých, i když i tento pohled je už velmi dobrý. Ona je mnohem víc než Královnou nebe. Je vřele milovanou dcerou Boha Otce, matkou Boha Syna a nevěstou Ducha Svatého. Vždy při modlitbě k jedné ze tří božských osob ji zvi a pros, aby tvou modlitbu podpořila.

A teď pro nás to nejpodstatnější – ona je také naší Matkou. Jsme si této pravdy vědomi? Láska naší vlastní pozemské matky je obdivuhodná. Co vše by pro nás máma podstoupila! Ovšem ve srovnání s láskou Panny Marie k nám je její láska a ochota k oběti slabá a chabá.

Je nejvyšš doporučeníhodné denně se modlit růženec. Ti, kdo to dělají, dostanou mnoho milostí pro sebe i pro své bližní.

Je též krásným a velmi prospěšným zvykem, že maminky zasvěcují ještě před narozením své děťátko Neposkvrněné Panně. Maria může vyprosít mnohem více dobra, než může satan napáchat zla. Nezasvěcujeme jí jen své děti, ale také opakovaně sami sebe i vše, čemu se věnujeme. Neměli bychom přitom nikdy zapomínat, že vše, co „patří“ Marii, je také Ježíšovým vlastnictvím.

Po Panně Marii mezi ostatními světci vyniká svatý Josef – náš mocný přímluvce. Právě jemu byl svěřen Pán Ježíš a jeho svatá Matka. On se staral o jejich denní chléb. Uvědomujme si, že i nám Církev říká: „Jděte všichni k Josefovi!“ (srov. Gn 41,55). Svatí vroucně uctívali svatého Josefa. Například velká učitelka modlitby sv. Terezie z Avily připomínala dramatické události a vyslyšení, která se stala díky úctě ke svatému Josefovi. Neexistuje žádná práce nebo životní okolnost, která by nebyla aspoň v něčem podobná jeho životu. Neexistuje žádná oblast života, v níž by nemohl být naším přímluvcem. To nám dodává odvahu a důvěru, abychom se i my na něj obraceli. Navíc je patronem všech, kdo těžce pracují, a zvláště umírajících, což se nás jednou bude týkat. Obracíme se k němu a víme, že budeme-li se chovat jako on, pocítíme objetí dítěte Božího. Během dne se můžeme často modlit: „Svatý Josefe, Ježíšem nazývaný otče, oroduj za nás!“ Toto jeho otcovství mu dalo a dává velkou důstojnost a pro nás je zároveň velkou jistotou. Když ho zde na světě poslouchal sám Syn Boží, cožpak ho odmítne nyní, když se za naše záležitosti přijde přimlouvát v nebi?

Nebe je plné svatých. Každý z nich je dobrým vzorem a může být i mocným přímluvcem. Je dobré získat si bližší vztah k některému svatému či svaté a častěji se k nim obracet. Jistě zažijete zkušenost jejich blízkosti a pomoci. A není třeba připomínat, že takovýchto nebeských přátel můžeme mít mnoho. Podobně je vhodné spolupracovat se svým andělem strážným a s dalšími anděli.

23. Nutnost dobré duchovní četby

Čti kvalitní duchovní knihy a časopisy. Papež František často doporučoval, aby každý u sebe nosil malou bibli a v každé volné chvíli pročítal evangelia. Poslouchej též a sleduj povzbudivé náboženské programy. Snaž se vzdělávat a upevňovat ve své víře. Je potřeba si na to denně během dne vyhradit určitý čas. Staletími prověřené je, že nejužitečnější je v tomto směru duchovní četba. Také internet se může stát dobrým pomocníkem pro duchovní život. U internetu je ale nebezpečí, že člověk snadno ztratí mnoho času nepodstatným materiálem. Tomáš Špidlík řekl: „Nemohu si dovolit číst dobré knihy, svůj čas mohu věnovat jen těm nejlepším.“

Takto probouzíme zájem o své náboženství. Prohlubuj své znalosti katolické víry. Studuj dějiny, zásadní události katolické církve a buď tak schopen dát odpověď na mnohé otázky a námítky, které jsou nám často kladeny od přátel i nepřátel.

Katolických knih je dnes k dispozici opravdu dost, a to i v audio verzi a na internetu. Ale je třeba si vybírat a neztrácet čas tím, co by mělo jen nevelký užitek nebo dokonce mohlo uškodit. Ke snažšímu zorientování může napomoci i to, zda má kniha církevní schválení. Pak nelitujme peněz a kvalitní knihu či nahrávku si opatřeme. Nejprve se s ní důkladně seznáme a pak se k ní vracejme, a to klidně i opakovaně. Pokud jsou autorovy myšlenky hluboké a přínosné, jediné přečtení nebo poslech někdy nestačí. Poté by kniha neměla skončit pod vrstvou prachu a zapomenutí, ale měla by sloužit dál k záchraně duší. Použij ji k apoštolátu svých přátel i ostatních. Půjčuj, doporučuj, cituj, sdílej, odkazuj na ni a předávej dál myšlenky, které tě oslovily.

Do naší domácnosti by měl pravidelně docházet i dobrý katolický časopis, a to opět nejlépe v papírové podobě (i když i v elektronické podobě může dobře posloužit), který by přinášel duchovní články a poučení o životě Církve. Ten je po přečtení též dobré půjčovat a doporučovat dalším. Platí totiž, že pokud něco zaujalo mě, pak to zaujme i toho, komu vysvětlím, co mě na tom zaujalo.

V rámci duchovní četby mají zvláštní doporučeníhodné místo životopisy svatých. Svatořečením mnoha světců nám totiž Bůh nabízí určité vzory, které nás povzbudí k dobru a hrdinství. Svatí představují viditelnou prožívanou svatost v praxi. Budeme-li setrvávat v myšlenkách v jejich společnosti, brzy bude pro nás snadnější napodobit jejich způsob života. Čas od času je dobré shlédnout i nějaký film o životě

svatých. A pak je třeba, podobně jako po přečtení životopisu svěťce, se k němu v myšlenkách vracet a přemýšlet o tom, jak napodoboval Krista on a jak se o to v mých podmínkách mohu a mám snažit i já.

Mnozí z nás považují za nutné denně číst noviny a časopisy a dnes i sledovat internet a věnovat pozornost dalším médiím. Zdůvodňujeme si to tím, že je třeba, abychom byli v obraze a věděli, co je nového ve světě. Budme si ale vědomi toho, že jsme tím takto vedeni do víru světa. Média nám mohou na cestě ke svatosti napomoci, pokud jich užíváme správně, ale spíše hrozí, že nás mohou zcela zahltit, otupit a dokonce svést z dobré cesty. V dnešní době je zvykem probírat se kdejakými novinkami a žít nezdravou zvědavostí. Nekonečné diskuse, dohadování o nepodstatném, poněkud povrchní vědomosti, neověřené a často i nepravdivé informace, ztráta schopnosti koncentrace, děravá paměť – to jsou některé důsledky takto promrhaných hodin, během kterých mohlo být uděláno tolik k oslavě Boží a pro spásu duší. A ztracený čas se už nevrátí a bude nám jednou chybět. Občas si zkontroluj, zda něčím zbytečně neztrácíš čas (hry, televize, PC, mobil...). Obecně i zde platí stará dobrá zásada: *tantum quantum* (natolik nakolik) – to znamená všeho používat natolik, nakolik mě to přibližuje k cíli, a odmítnout natolik, nakolik by mě to od cíle vzdalovalo.

24. Já a bližní

Pán tě povolal žít v tomto světě. To znamená, že lidi a všechny věci kolem nás máme vidět jako prostředek pro naše posvěcení. Pro ujasnění pár příkladů, jak se můžeme posvěcovat:

Potkávám milého člověka, který je darem pro můj život – děkuji za něj Pánu a posvěcuji se spoluprací s ním na konání dobra.

Setkávám se s člověkem, se kterým je to občas náročné – hned rozpoznávám, že mi ho Bůh dává jako „trenéra“ (takových je nám většinou dopřáno i víc). Posvěcuji se při setkáních s ním tím, že se učím trpělivosti, lásce a pokoře a někdy i jiným ctnostem, i když je to někdy náročnější. Ale tak už to bývá, trenéři bývají nároční, vždyť nás mají něčemu potřebnému naučit. A tohoto mi Bůh svěruje, protože mně má napomoci, abych rostl ve ctnostech, které mě přibližují k nebi.

Nebo jindy se stane, že se musím setkávat s člověkem, který se chová nepřátelsky, buď přímo ke mně, anebo k víře, a to natolik, že s tím v tuto chvíli nemohu nic dělat. Tak se posvěcuji i v tomto případě, a to modlitbou za něj a prosbou k jeho andělu strážnému, abychom našli cestu, jak spolupracovat alespoň v tom nejnütnější, a jednou se mohli setkat v nebi.

Těž bychom si měli být vědomi, že k našemu duchovnímu růstu může přispět i služba bližnímu. A služba bližnímu z lásky k Bohu současně znamená: co dělám pro bližního, dělám pro Boha.

Nezapomeňme, že každý z nás má moc uvádět jiné na cestu k dobru, nebo ke zlu. Tento vliv nemá téměř hranice. Jak je to možné? Pokud totiž Bůh nalezne ochotného, pokorného a spolehlivého dělníka, pak ho použije jako zdroj milostí pro jiné.

Na druhou stranu je hrozné, že se mnozí dávají stejně velkoryse k dispozici ďáblu a stávají se jeho nástrojem (podle staršího označení jsou z nich pak „náhončí ďábla“). S tímto svým strašným postavením dokonce souhlasí a pomáhají ďáblu šířit jeho pekelné dílo. V obou těchto směrech může jednotlivec dokázat strašně moc – vzpomeňme na sv. Pavla, sv. Dominika, sv. Františka z Assisi, sv. Jana Boska. Ale

i na straně „náhončích ďábla“ by bylo možno jmenovat řadu jmen. Ano, na jednom člověku může záležet strašně moc, někdy může ovlivnit i celá staletí.

Člověk se z celosvětového pohledu může sice zdát bezvýznamný, ale pokud se dá naplno do služby nějakého ideálu, nemusí být vůbec nepatrný. Sám ovlivní jiné a ti pak zase další. Nás má vést nejvznešenější ideál: sláva Boží a spása duší!

25. Svatá církev hříšníků

Sice to není příliš rozumné, ale lidé posuzují Církev podle tebe! Ty jsi pro ně tvář Církve – nezapomeň, že ať chceš, nebo nechceš, reprezentuješ. Jsi-li statečný, poctivý a pevný, bude to pro Církev plus a ta se pak stane díky tobě přitažlivou i pro jiné. Jsi-li vůči všem milosrdný a nepoužíváš hrubá nebo jízlivá slova, a odpovídají tomu i tvé skutky, pak budeš přitahovat lidi a – co je ještě lepší – budou díky tobě milovat Boha, protože v tvé dobrotě odhalí jiskru jeho lásky. Ale pozor, platí to i naopak! Jsi-li v práci lajdák, nepořádný, nespolehlivý, máš špatné a nečestné chování, potom své víře nevydáváš dobré svědectví, upadá s tebou do bahna. Tak jak říkával pražský kardinál František Tomášek († 1992): „Tam, kde je křesťan, křesťanka, musí být všechno v absolutním pořádku!“

Je to velká věc, když si uvědomíš, že Kristus ponechal slávu Církve ve tvém okolí, kam až dosáhne tvůj vliv, závislou na tvém chování. Když to jen trochu odvázněji promyslíš, jistě tě to povzbudí. Tolik důvěry do tebe Pán vkládá, tak moc velký prostor ti vyhradil... A co víc: znamená to, že i světská stránka tvého života – v práci, v domácnosti, ve škole nebo na univerzitě, v obchodě, v oblasti hudební, sportovní, umělecké atd. – to vše může být využito ke svědectví o Kristu, a to nepřehlédnutelným způsobem.

Musíš počítat s tím, že pro naši snahu o svatost se nám budou někteří posmívat – např. budou říkat „ti svatí“ – a že nám dokonce bude vytýkána omezenost, ba i netolerance. Ale z toho se spíš radujme. Ano, zastávat určité zásady, principy a postoje znamená právě v očích „moudrých tohoto světa“ omezenost, zvláště u těch, kteří se podob-

ným „bláznovstvím“ nedají „omezit“. Jednoduše to už k tomu patří, být takto označen, jestliže se snažíme chovat správně v očích Božích. Blahoslavení jste, když vás budou kvůli mně tupit... (srov. Mt 5,11).

Jistě se setkáš i s útoky proti Církvi a jejímu učení. Nenech se tím vyvést z míry. Něco díky svým znalostem odražíš sám, na jiné se budeš muset poptat například kněze, a budou chvíle, kdy bude moudřejší se nedohadovat a jen se v duchu modlit. Významní lidé se ve všech dobách pokoušeli poukázat na slabá místa v učení Církve. Oni i jejich filozofie dávno zanikli. Církev však stále ještě žije.

Nedej se proto znejistit různými rozhovory. I kdyby ti měla námitka připravit mnoho starostí, přijmi ji jednoduše jako podnět k úkonu víry, asi takto: „Pane, nerozumím tomu, ale věřím, protože to učí Církev a té mohu naplno věřit.“ – A dál se snaž poznávat pravdy víry do stále větší hloubky – a také důvody, proč jednotlivým pravdám Církve pevně věří.

Přečti si slib našeho Pána, který dal prvnímu papeži: „A já ti říkám: Ty jsi Petr – Skála – a na té skále zbuduji svou Církev a pekelné mocnosti ji nepřemohou“ (Mt 16,18). Zamysli se nad slovy, která pronesl lord Macaulay, který nebyl zrovna počítán k přátelům Církve: „Uvažujeme-li o mohutných útocích, které Církev přežila, těžko si můžeme představit, jakým způsobem by měla zaniknout.“ Uvědom si, že ještě po 2000 letech má slib našeho Pána plnou platnost.

26. Duch kajícího a radostné oběti

V Písmu svatém je častěji připomínána bázeň před Hospodinem. Nejde o strach, ale o postoj úcty, zdravé bázně, abych Pána Boha nezarmoutil, neurazil hříchem. Každý náš hřích – a udělali jsme jich během života jistě dost – svědčí o tom, že jsme v dané chvíli neměli dostatečnou bázeň před Hospodinem. A i když nám už tento hřích byl odpuštěn skrze svátost smíření, přece jen je na místě konat pokání. Měli bychom si trvale osvojit ducha kajícího a smíru.

Ducha kajícího je možno pěstovat buď tak, že si uložíme nějaký kající skutek, prostě něco navíc, např. modlitbu, půst, almužnu, pěší pouť apod. Anebo tak, že v duchu kajícího trpělivě a s vnitřní ochotou snášíme něco nepříjemného, co jsme sice neplánovali, ale co se nám připletlo do života: horko, chlad, nepohodlí, pokoření, urážky,

neúspěch... Naučme se k takovýmto situacím říci jen: „za pokání“. Každý den nám nabízí dost příležitostí v duchu kajícího přijímat realitu a tím činit pokání. A i kdyby se nám zdálo, že jsme sami za sebe už učinili pokání dost, je zde obrovský prostor, abychom konali smírné skutky pokání za své blízké, příbuzné, za náš národ a třeba i za hříšníky. Tyto kající skutky máme podle pokynů Pána Ježíše dělat nenápadně a v duchu radostné oběti. Vždyť i zde platí, že radostného dárce miluje Bůh (2 Kor 9,7).

27. Něco konkrétního dělej

Za každým opravdovým křesťanem by měl být vidět kus dobrého díla. Nasazením, obětavostí a předávanými znalostmi může každý z nás přispět k šíření dobra a víry. Zvlášť dnes je mnoho možností, jak se můžeme angažovat. Někteří se vymlouvají, že u nich ve farnosti už je vše dobře obstaráno. Dívky se mohou vymlouvat, že na službu ministranta se přijímají jen kluci. Jiní mají nepřiměřený ostych, myslí si, že jsou tu schopnější lidé, a případně čekají, až je někdo o službu poprosí. Ale pozor, zde platí: neváhejme, pusťme se do toho, na co máme. Za každým může být vidět konkrétní dobro. A nezapomeň: než začneš sloužit, ať je vše řádně promodlené.

Zde je několik tipů, jak můžeš pomoci. Na další jistě přijdeš sám, vždyť láska je vynalézavá:

- Víš-li o dobré akci (např. křesťanský tábor pro děti), zkus ji nabídnout rodině, která by ji mohla využít. Případně nabídni pomoc při financování takového pobytu dětem z rodiny, která je sociálně slabší.
- Můžeš mezi známými uspořádat malou sbírku na pomoc dětem v chudých zemích (např. na podporu Mary's Meals).
- Nabídni se, že by sis vzal ve farnosti na starost nějakou konkrétní službu: úklid, výzdobu kostela, fary, záhonku u kostela, pomoc při práci s dětmi, se seniory, s postiženými, pravidelné návštěvy na ubytovně pro sociálně slabší, v dětském domově apod.
- Možná bys byl schopen vzít si na starost službu fotografa při různých akcích farnosti, včetně následného zveřejňování snímků na webu, a to s evangelizačními komentáři u jednotlivých fotek.
- Nebo se po dohodě s knězem můžeš ujmout nahrávání nedělních kázání a jejich zveřejňování na internetu, včetně rozesílání odkazu nemocným a absentujícím farníkům, případně i sympatizujícím.

- Velké možnosti dnes nabízí internet: občas můžeš rozeslat e-mailem odkaz na pěkné kázání, kvalitní křesťanský film, zajímavou akci apod. svým blízkým, přátelům a farníkům.
- Můžeš si vzít po dohodě s knězem na starost nástěnku u kostela nebo v předsíni kostela, zveřejňovat na ní aktuality z farnosti a vést ji v evangelizačním duchu.
- Po dohodě s knězem můžeš zkusit vést pravidelně v kostele nebo v kapli pobožnost pro laiky: nešpory, litanie, korunku, růženec, adoraci před svatostánkem, pobožnost k Pražskému Jezulátku...
- Můžeš si vzít na starost péči o kapličku, sochu světce nebo kříž a třeba učit děti pravidelně se na tom místě modlit. Možná že si při tom vychováš svého nástupce a pak začneš sám podobně s „oživením“ dalšího zbožného místa...
- Máš-li k tomu potřebné vzdělání, můžeš pozvat několik dětí ze svého okolí a pravidelně je vyučovat katechismus.
- Můžeš doporučovat zajímavé křesťanské aktivity, pořádané například biskupstvím, ve svém okolí a pak napomáhat zájemcům, aby se mohli zúčastnit. Můžeš účastníkům zorganizovat dopravu, případně nabídnout finanční pomoc těm, pro které by finance mohly být důvodem k neúčasti.
- Vyhledej v nemocnici jednoho nebo více pacientů, které nikdo nenavštěvuje. Buď jim přítelem a pravidelně je navštěvuj. Tvůj přátelský úsměv a tvá laskavá slova způsobí, že se na tvou návštěvu budou těšit.
- Velké možnosti nabízí tiskový apoštolát: můžeš třeba zdarma rozdávat některý volně dostupný křesťanský časopis na křesťanských akcích, po nedělní bohoslužbě před kostelem, případně i plošně v rámci misijních aktivit. Obstarej si takový časopis a hledej nová místa, kde jej můžeš šířit.

- Levnými kvalitními křesťanskými knihami je možno se zásobit i ve větším počtu a pak je rozdávat při návštěvách a jiných příležitostech jako dárek.
- Četl jsi knihu, která pro tebe byla velkým přínosem? Kup jeden nebo dva výtisky a půjčuj je v okolí.
- Můžeš po dohodě s knězem pomoci při organizování setkání se zajímavými hosty, kteří umí povzbudit svým slovem a příkladem na cestě víry. Takové setkání je možno uspořádat ve farnosti, ve škole nebo na jiném vhodném místě ve tvé obci.
- Mohl bys zkusit zorganizovat konání tzv. lidových misí ve vaší farnosti. Jsou to dny milosti, které mohou mnohým napomoci na cestě ke křesťanské dokonalosti.

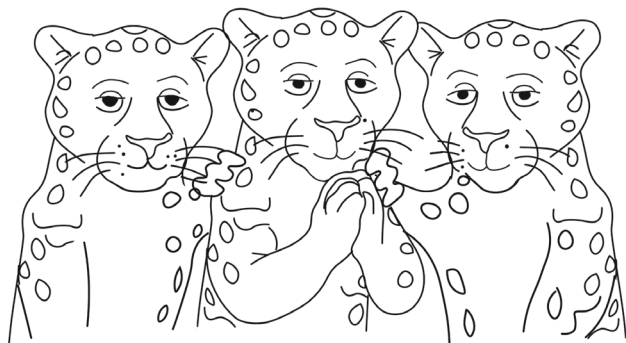
Jistě tě napadne řada dalších možností, které jsou přiměřené tvým schopnostem a podmínkách, ve kterých žiješ. Chce to jen dobrou vůli a ochotu nabídnout se ke službě...

28. Ty a spolupracovníci na Boží cestě

Když konáš dobro, neměl bys na to zůstat sám. Zvi si spolupracovníky, vychovávej další. S druhými pak nejen snadněji společně porostete ke svatosti, ale budete moci udělat díla mnohem větší, než by zvládl i sebeschopnější člověk, který by na to byl sám. Ty buď ten, kdo dává první impulz, slovy sv. Vincence z Pauly „ke svaté nauce bliženské lásky“. Shromáždí kolem sebe několik lidí, kteří společně s tebou chtějí konat dobro. Pravidelně se setkávají, pokud možno týdně, a mluví navzájem o svých drobných snahách, provázených modlitbou. A nelekej se malých začátků. Tak začínalo každé velké dílo, z malých začátků. Nejde o úspěch. Při setkáních je třeba dbát na tři věci: pravidelnost, zachování ducha modlitby a bratrství. Společně poznáte, co konkrétního od vás čeká Bůh.

Důležité je umět motivovat druhé a tomu se musíš naučit. Nezapomeň, že existuje síla při jednání s lidmi, které nemůže nikdo odolat: opravdová náklonnost. Právě zde je skryto velké tajemství skutečného vlivu na lidi. Aby ses tomu naučil, zachovávej jednoduché pravidlo: u každého, s kým se setkáš, si všiměj jen jeho dobrých vlastností – najdeš je! Nikdy nehledej chyby – ty bys také našel. A pak podle toho jednej a docela snadno v sobě vypěstuješ vůči druhému laskavý postoj – a pozná to i on. Všechny ve svém okolí pak přesvědčuj především svými skutky, nikdy ne frázemi, že k nim máš dobrý vztah.

Stále znovu si uvědomuj a vštěpuj to i svým spolupracovníkům: je to velká milost, že můžeme sloužit – musíme být za to velmi vděční. S tímto postojem se pak daří sloužit s radostí a nezištně a ochotně konat i díla, která jsou nedoceněna, v očích druhých podřadná a za kterými není vidět okamžitý výsledek. Osvoj si postoj Panny Marie – i já chci být služebnice/služebník Páně.

Závěrem

V osobní snaze o svatost a v následném apoštolátu si buď vždy vědom tří věcí:

1. Není to můj výmysl, to Bůh mě k tomu posílá – jsem jím pověřen. Pak to z větší části záleží na něm a já se mám jen snažit mu to nezkazit a spolupracovat s jeho milostí. On mi dává milost dostatečně, to se nemusím bát.
2. Ježíš už zvítězil a to je nezvratné. Jednou to poznají všichni, i ti, kterým se to dnes nelíbí. Když to vím, není pro mě nic těžké. A navíc mi jde o to pracovat na přátelství s Ježíšem, aby jeho vítězství bylo i mým vítězstvím a aby díky mně na jeho vítězství mohlo mít podíl i co nejvíc mých bližních.
3. Teď žiji v čase – je to čas milosti a je to i doba zkoušky. Teď mohu vše ovlivnit. Jednou, až budu na věčnosti, bych dal nevím co za to, abych se mohl alespoň na jednu hodinu vrátit. Už to však nepůjde. Proto využijme naplno přítomný okamžik, ve kterém nám Bůh dává příležitost růst v lásce.

Tuto knihu pro vás připravil tiskový apoštolát A.M.I.M.S.

Smyslem A.M.I.M.S. (Apostolatus Mariae Immaculatae Matris Spei – česky: Apoštolát P. Marie Neposkvrněné – Matky Naděje) je tisk kvalitních, srozumitelných a velmi levných brožurek či knih nejen pro ty, kteří si je sami přečtou, ale především pro ty, kteří je budou dále šířit – rozdávat, půjčovat, nabízet za dobrovolný příspěvek ve farnostech...

Otec Marek Dunda dává takovýto návod k jejich používání:

„Knih si objednat alespoň deset od každého titulu. Sám si nejdříve knihu přečíst (to je možné i bez toho, že byste si knihu objednali – kompletní texty většiny brožurek a knih z A.M.I.M.S. najdete na internetu na www.fatym.com a www.amims.net).

Potom byste měli uvážit, koho z vašich známých, přátel, sousedů, příbuzných (zejména těch, kteří jsou nevěřící či víře odcizení, kteří již dlouho neudělali nic pro své náboženské vzdělání, kteří jsou nemocní, osamělí) by kniha mohla oslovit, zaujmout, komu by byla prospěšná. Knihy pak rozdávat, půjčovat, nabízet za příspěvek na tisk...”

Značná část produkce A.M.I.M.S. jsou publikace srozumitelné i nevěřícím.

Rádi také pošleme krabici brožurek a knih těm, kteří je budou (po dohodě se svým panem farářem) dále šířit ve farnosti za dobrovolný (doporučený) příspěvek na jejich tisk.

A.M.I.M.S. již pro vás připravil

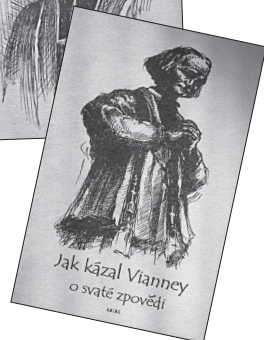
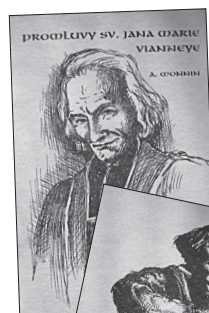
Doporučený příspěvek na tisk, uvedený v závorce, může mírně kolísat dle ceny materiálu, způsobu šíření a inflačních vlivů. Provedení je „brožura“ – s výjimkou prvních dvanácti knih (většinou z řady **A.M.I.M.S. M.**) s lepenou vazbou a plnobarevnou obálkou. Knihy se snažíme průběžně dotiskovat:

Krausová: Eskulapova hůl, lampa a kříž (40) **A.M.I.M.S. M.**

Krausová: Manželství – cesta ke svatosti (40) **A.M.I.M.S. M.**

Krausová: Příběhy moudrosti (20) **A.M.I.M.S. M.**

Luscoň: Do akce jde Titus! (25) **A.M.I.M.S. M.**
 Joseph Fabelle: Cena, kterou zaplatíš (30) **A.M.I.M.S. M.**
 Alfons M. de Liguori: Návod na dobrý život (20) **A.M.I.M.S. M.**
 sestra Cecílie: Útěk sestry Cecílie (20) **A.M.I.M.S. M.**
 Dunda: Krokodýl aneb můžeš růst (15) **A.M.I.M.S. M.**
 Dunda: Pardál aneb jak na cíl (15) **A.M.I.M.S. M.**
 Doubrava, Dunda: Mozaika duchovní moudrosti (20) **A.M.I.M.S. M.**
 Dunda, Zahradníček (ed.): Ze života pro život (20) **A.M.I.M.S. M.**
 Dunda, Zahradníček (ed.): Dotyky nebe a země (30) **A.M.I.M.S. M.**
 Zahradníček: Dějiny, jak je možná neznáte (30) **A.M.I.M.S. M.**
 Polc: Jan Hus v představách šesti staletí a ve skutečnosti (30)
 Woods: Jak katolická církev budovala západní civilizaci (180)
 Castiglione: Svatý zázraků a lásky (Fr. z Pauly) (15)
 Dunda: „... a nezapomeň na modlitbu“ (7)
 Dunda: Stalo se (15)
 Dunda: No proto aneb Stalo se III (15)
 Dunda: Můžeš růst (15)
 Dunda: Soužití nebo soužení (10)
 Dunda (ed.): Tak kázal Vianney (15)
 Dunda (ed.): Jak kázal Vianney o sv. zpovědi (15)
 Dunda (ed.): I tak kázal Vianney (15)
 Dunda (ed.): Promluvy sv. J. M. Vianneye (15)
 Dunda (ed.): Z myšlenek sv. J. M. Vianneye (10)
 Dunda: Řekli svatí a to platí I. a II. díl (á 20)
 Dunda: Sedm kajících žalmů (5)
 Dunda: To promodlím (5)
 Dunda a kol.: Hesla pro skvělý život (20)
 Galizzi: Počátky Církve (15)
 Havelka: Rozmlouvej s Bohem (5)
 Jan Zlatoústý: Kázání sv. Jana Zlatoústého I. a II. díl (á 20)
 Janšta: Prázdniny bez tabletu I. a II. díl (á 20)
 Kabeláč: Základy křesťanské víry (5)
 Kaňa, Fukalovi: Manželství od Boha... (15)
 Kavalec: Chvalatické povídky (2)
 Kotek: S Ježíšem v jeho utrpení (Šuránek) (10)
 Peňáz: Pouť do Říma od A do Z (20)
 Peňáz: Pojd' na pouť (17)
 Peňáz: Rozjímavý biblický růženec (5)
 Sedloň: Doprovázení (reflexe k duch. vedení) (10)
 Sedloň: Poutníkem naděje (10)
 Simajchl: Desatero božích přikázání (10)

Simajchl: Dospívání (15)
 Simajchl: Jak hovořit o víře (3)
 Simajchl: Jak se zpovídat (7)
 Simajchl: Kázání z 1. až 7. košíku (á 20)
 Simajchl: Láska pod lupou (15)
 Simajchl: Liturgie (20)
 Simajchl: Manželství v záběhu (10)
 Simajchl: Naše role při nedělní bohoslužbě (15)
 Simajchl: Patnáct pravidel pro lektory (10)
 Simajchl: Povídaní o křtu (10)
 Simajchl: Rodiče a školáci (15)
 Simajchl: Sebevýchova k manželství (3)
 Simajchl: Stáří (10)
 Soukop: Velký náčelník dává zákl. kurz víry (15)
 Zajíček: Příběh proroka Jonáše (comics) (10)
 Zerhau: Krása a statečnost – leg. o sv. Markétě (10)
 Zerhau: Pověsti a příběhy z Podyjí (15)
 Zerhau: Vyřidte sijónské dceři (7)
 A já jsem s vámi i za železnou oponou (15)
 Comicsy pro zábavu i k zamyšlení (15)
 Kreslené příběhy 1, 2, 3, 4, 5, 6 (á 3)
 Křížové cesty pro soukr. i lid. pobožnosti (3)
 Květy Nejsvětější svátosti (15)
 Matka ustavičné pomoci (0)

Více knih na www.amims.net.

Tituly je možno objednat pouze za příspěvek na tisk a poštovné na adrese:

A.M.I.M.S.
 Řk. farní úřad
 671 03 Vranov nad Dyjí 20
 tel: 515 296 384
 e-mail: apostolat@fatym.com

Objednávky na internetu: www.fatym.com a www.amims.net.

Jde nám o maximální šíření textů našich knih. Proto u většiny z nich je možné si přečíst kompletní text knihy on-line na našich webových stránkách www.fatym.com a www.amims.net.

Časopis Milujte se!

Ke stejným účelům jako knihy A.M.I.M.S. můžeme doporučit i časopis **Milujte se!**. Vychází čtyřikrát ročně, doporučený příspěvek na tisk a poštovné jednoho výtisku s 64 barevnými stranami je jen 20 Kč. Jde o časopis nejen pro mladé. Současně se jedná i o časopis pro novou evangelizaci.

I časopis **Milujte se!** si můžete přečíst na internetu v kompletní verzi na www.milujte.se.

Objednávky časopisu Milujte se! je možno posílat i na adresu A.M.I.M.S. – redakce časopisu Milujte se! a tiskový apoštolát A.M.I.M.S. navzájem velmi těsně spolupracují.

Televize TV-MIS.cz

Mimo to doporučujeme také internetovou křesťanskou televizi **www.TV-MIS.cz**, kterou rovněž A.M.I.M.S. provozuje.

Má čtyři programy: MIS 1 zábava, MIS 2 vzdělání (především duchovní), MIS 3 dokumenty a publicistika a MIS 4 lokální.

Mimo to nabízí velmi rozsáhlou AUDIOSEKCI, dále písničkový on-line přehrávač JukeBox na adrese <http://jukebox.tv-mis.cz>, přehrávač duchovních přednášek, promluv, seminářů a audioknih TémaBox na internetové adrese <http://temabox.tv-mis.cz>.

Zajímavá je třeba i virtuální pouť do Svaté země a na Sinaj na internetové adrese <http://svata-zeme.tv-mis.cz> – „nasedněte“ prostřednictvím internetu do letadla a prohlédněte si místa, kde se odehrály biblické události, vnímejte atmosféru, poslechněte si kompletní výklady průvodců, zúčastněte se bohoslužeb...

Veškerý program TV-MIS.cz je dostupný současně – z databáze nabízených pořadů si vyberete, co a kdy chcete vidět nebo slyšet. Zkratka TV-MIS může znamenat i „televize – multimediální internetová samoobsluha“...

Obsah TV-MIS.cz a i mezinárodní TV-MIS.com je nabízen zdarma. Provoz televize je financován z darů diváků a posluchačů.

Podpořte, prosím, novou ediční řadu **A.M.I.M.S. M.**

Touto knihou pokračuje vydávání publikací nové ediční řady **A.M.I.M.S. M.** – to je knih pro misijní použití, které již nemají „brožurkovitý“ vzhled jako dosavadní publikace A.M.I.M.S., ale které si přes svou běžnou „knižní“ formu zachovávají charakteristické vlastnosti publikací z A.M.I.M.S., mimo jiné i cenu. Jsou totiž šířeny jen za příspěvek na tisk a jeho doporučená výše není vyšší než u našich dosavadních brožurek s obdobným počtem stran. Je to možné proto, že jsou tištěny naráz ve vysokém nákladu a nikoli postupně podle potřeby dotiskovány, jako to děláme u brožurek.

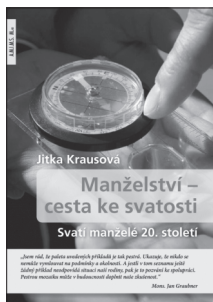
To s sebou nese zvýšené nároky na jednorázové zafinancování velkého nákladu. Díky tomu však je možno nabídnout plnohodnotné knihy pro duchovní vzdělání a misijní použití za příspěvek na tisk tak nízký, že se to některým může zdát až neuvěřitelné...

Vydání prvních knih z řady **A.M.I.M.S. M.** bylo možné díky těm, kteří na naše brožurky v minulosti přispívali vyšší částkou, než je ta doporučená. Zbytek prostředků, které ještě chyběly, poskytl jeden kněz a několik dalších dárců.

Naší představou je, že zajímavých vzdělávacích knih pro misijní využití dostupných za minimální příspěvek na tisk by měla být k dispozici celá řada. Na vydání dalších knih z řady **A.M.I.M.S. M.** se teprve snažíme získat prostředky. Další podobná kniha (máme jich v plánu více) vyjde, až na to budeme mít. Proto prosíme o pomoc při získávání sponzorů pro tento účel. Děkujeme i za jakoukoliv další hmotnou či duchovní podporu. Na obdržené hmotné dary můžeme na požádání vystavit potvrzení o daru dle §15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. S upřímným Pán Bůh zaplat

P. Pavel Zahradníček, koordinátor A.M.I.M.S.

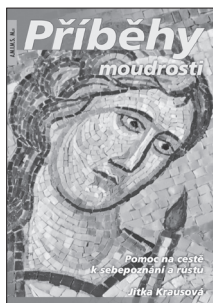
Kontakty, bankovní spojení a další informace najdete na www.amims.net.

Manželství – cesta ke svatosti

Jitka Krausová

Kniha s podtitulem *Svatí manželé 20. století* nabízí 110 příběhů jak manželských párů, tak jednotlivých manželů a manželek, kteří v různých prostředích a situacích dovedli jít po svaté cestě. Za každým medailonem následují otázky či podněty k možnému přemýšlení, rozjímání, ideálně i společnému. (322 stran, doporučený příspěvek 40 Kč)

Příběhy moudrosti

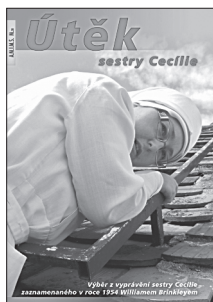
Jitka Krausová

Stovka krátkých příběhů, které sesbírala MUDr. Jitka Krausová – lékařka psychiatrička, pastorační asistentka a zasvěcená panna. Používá je při duchovním doprovázení, duchovních obnovách i ve své lékařské praxi jako *Pomoc na cestě k sebepoznání a růstu*. Jistě zaujmou věřící i nevěřící a pomohou k zamyšlení nad podstatnými věcmi v našem životě. (96 stran, 20 Kč)

Mozaika duchovní moudrosti

Dva kněží (P. Josef Doubrava, P. Marek Dunda) celý život sbírali zajímavé citáty známých i méně známých osobností o moudrosti, štěstí, lásce, naději, víře, vztahu vědy a víry... Do knihy se začtete, kdekoliv ji otevřete. Výborný dárek pro každého – podobně jako předchozí a následující dvě knihy. (96 stran, 20 Kč)

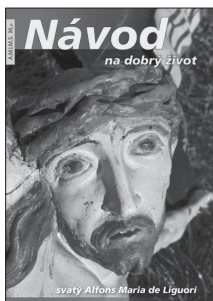
Útěk sestry Cecílie

Řeholní sestra vypráví svůj příběh nejen o tom, jak v 50. letech minulého století pomáhala v útěku kněžím, kterým hrozilo uvěznění, jak potom sama utíkala, skrývala se jako psanec... Místy napínavé jako detektivka, místy naopak velmi humorné autentické vyprávění z vlastního života. Další kniha, která se čte doslova jedním dechem. (96 stran, 20 Kč)

Ze života pro život

Výběr těch nejzajímavějších svědectví z prvních dvaceti čísel časopisu *Miluj se!*. Skutečné příběhy, někdy obyčejné, jindy zcela mimořádné, které zaujmou snad úplně každého. (96 stran, 20 Kč)

Návod na dobrý život

sv. Alfons Maria de Liguori

Velmi stručná, ale praktická knížka učitele Církve sv. Alfonse Marie de Liguori. Stručně a jasně to podstatné. Ve světě vyšla již ve více než 600 vydáních! (96 stran, 20 Kč)

Krokodýl aneb můžeš růst

P. Marek Dunda

Krokodýl je starým symbolem duchovního života, prý roste po celý svůj život. Podobně i my můžeme celý život duchovně růst. Tato příručka k tomu nabízí stručné postřehy a inspirace – většinou myšlenky ze starších katolických příruček, ovšem převedené do řeči dnešní doby. Mnozí se diví, jak jsou tyto myšlenky konkrétní a aktuální. (64 stran, 15 Kč)

Dotyky nebe a země

Sborník s přibližně stovkou barevných fotografií, reprodukcí a schémat obsahuje sedm témat zpracovaných šesti různými autory: Turínské plátno (včetně nově publikovaných poznatků), Rouška z Manoppella, Zázrak zázraků v Calandě, Nositel Nobelovy ceny za fyziologii a medicínu Alexis Carrel svědkem zázraku v Lurdech, Plačící Madona v Syrakusách, Obrácení Andrého Frossarda, Eucharistický zázrak v Sokolce. (128 stran, 30 Kč)

Do akce jde Titus!

Jozef Luscoň

Čtivé vyprávění o salesiánovi blahosladeném Titovi Zemanovi, který v roce 1950 převedl přes hraniční řeku Moravu dvě skupiny bohoslovců a kněží. Třetí výprava skončila zatčením...

(128 stran, 25 Kč)

Dějiny, jak je možná neznáte

P. Pavel Zahradníček

Dějiny jsou opředeny mnoha mýty. Kniha analyzuje populární formou 10 z nich, které se týkají křesťanství. Často je dokonce možné doložit, kdy a kdo je vytvořil... Řada těchto mýtů se u nás ve 20. století dostala i do učebnic. Jsou opakovány, lidé jim věří... Kniha nabízí fakta, díky kterým si každý může udělat svůj názor. (128 stran, doporučený příspěvek 30 Kč)

Cena, kterou zaplatíš

Joseph Fadelle

Autor (původním jménem Mohamed al-Saíd al-Músávi) se měl stát hlavou šiitského rodinného klanu. Místo toho se rozhodl opustit islám a přijmout křesťanství. Následovalo zděšení a hněv rodiny, vězení, mučení, útěk z Iráku... Svůj příběh napsal ve Francii, kde se nyní i s manželkou a dětmi skrývá před fatvou – islámským rozsudkem smrti. (160 stran, 30 Kč)

Milujte se!

Časopis je určen nejen pro mladé.

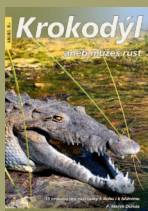
Je zaměřen na prohloubení náboženského vzdělání a povzbuzení k náročnému životu založenému na křesťanských ctnostech.

Objednávky: redakce@milujte.se; on-line zdarma na www.milujte.se. (čtvrtletník, 64 stran, doporučený příspěvek: 25 Kč)

Viděli jste někdy záběry lovičího pardála? Pohled na tuto „velkou kočku“ nás může učit, jak moc vážně se má brát cíl. Pro ni je cílem to, co chce ulovit. Když se pro konkrétní cíl rozhodne, zcela se na něj koncentruje, vše ostatní tomu podřídí a pak už jde naplno a najisto na cíl.

Svůj život bychom naprosto prohráli, kdybychom se nedostali do nebe. To je náš cíl! Celý náš život je totiž cesta ke svatosti. Ježíš říká: „Budte dokonalí, jako je i váš nebeský Otec dokonalý“ (Mt 5,48). Zde je tedy program pro zbytek života – nic není důležitějšího. Jde o to neminout cíl! Nezas­tírám, že tyto stránky jsem nevymyslel já sám. Jsou poskládány z myšlenek mnoha duchovních velikánů. Snad se budou hodit i vám.

P. Marek Dunda

Vám, které kniha zaujme, doporučujeme také:

P. Marek Dunda: *Krokodýl aneb můžeš růst* – ani v této knize otce Marka nezaznívá nic až tak nového. Jsou to většinou jen staré myšlenky z pozapomenutých katolických příruček, vyslovené řečí dnešní doby. Jsou vyjádřeny jasně a stručně (ještě stručněji než v knize „Pardál...“). Mnozí se diví, jak jsou tyto myšlenky konkrétní, praktické a jak otevírají možnosti pro duchovní růst. (64 stran, 15 Kč)

Knihy můžete objednat v požadovaném množství jen za příspěvek na tisk a poštovné na www.amims.net a www.fatym.com.